# OMUL CU CARTELA GALBENĂ [1]

## — “Yellow Card Man” 2006 —

**Nominated for Hugo Award, Best Novelette 2007**
**Winner of Asimov's Readers' Poll, Novelette 2007**

*de Paolo Bacigalupi*

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

[1] Originally published in „*Asimov's Science Fiction*” , Dec. 2006. În româneşte povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011]

PAOLO BACIGALUPI a debutat în anul 1998, în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, a stat departe de acest gen pentru câţiva ani şi a revenit în noul secol, cu proze publicate în *F & SF* şi *Asimov's*. Povestirea sa *Omul Calorie*[2] a câştigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial, a fost finalistă pentru Premiul Hugo şi a apărut în Antologia Dozois nr. 23; a avut, de asemenea, povestiri şi în Antologiile Dozois nr. 21 şi 22[3]. Bacigalupi locuieşte împreună cu familia sa în vestul statului Colorado, unde lucrează la un ziar cu specific ecologic. Romanul său de debut, *The Windup Girl*, a câştigat premiile Hugo, Nebula şi Campbell Memorial; a mai publicat romanul *Ship Breaker* şi culegerea de povestiri *Pump Six and Other Stories*.

În povestirea cutezătoare şi captivantă care urmează, este ghidul nostru printr-un Bangkok agonizant, dar mult-prea-probabil al viitorului - pe care cei mai mulţi dintre noi ar prefera fără doar şi poate să nu-l viziteze, dar spre care s-ar putea să ne îndreptăm, indiferent dacă ne place sau nu.

[2] *The Year's Best Science Fiction*, vol. 2 (Editura Nemira, 2008).
[3] *Oameni de nisip şi zgură*, publicată în *The Year's Best Science Fiction*, vol. 3 (Editura Nemira, 2008).

Macetele scânteiază pe podeaua depozitului, reflectând conflagraţia roşie dintre iută, tamarin şi arcurile spiralate. Ei sunt acum pretutindeni. Bărbaţii cu bentiţe verzi, cu sloganuri şi lame umede, umede. Strigătele lor stârnesc ecouri în depozit şi pe stradă. Primul său fiu s-a dus deja. Floare de Jad e de negăsit, indiferent de câte ori apasă butonul, formând numărul ei de telefon. Chipurile fiicelor sale s-au spart, lăţindu-se ca fructele de durian atinse de rugina băşicată.

Izbucnesc mai multe focuri. Fumul negru îl învăluie. El aleargă prin birourile din depozitul său, pe lângă computerele în carcase din tec, cu pedale de acţionare din fier, pe lângă mormanele de cenuşă din locurile unde funcţionarii au ars dosare peste noapte, aruncând în uitare numele oamenilor care au ajutat Tri-Clipper.

Aleargă, sufocat de căldură şi de fum. În propriul său birou elegant, se repede la obloane şi bâjbâie, căutându-le zăvoarele de alamă. Izbeşte cu umărul în obloanele albastre, în timp ce depozitul arde şi bărbaţi cu pielea maronie dau buzna pe uşă, agitându-şi cuţitele roşii, lucioase...

Tranh se trezeşte gâfâind.

În şira spinării i se îndeasă muchii ascuţite, de beton. O coapsă lucind de sare îl sufocă, apăsându-i faţa. Împinge piciorul străinului. Pielea asudată sticleşte în întuneric, ca un marcaj impresionist al trupurilor care se foiesc şi se îmbrâncesc pretutindeni în jurul lui. Dau vânturi, gem şi se răsucesc, carne peste carne, os frecându-se de os, viii şi morţii sufocaţi de căldură laolaltă.

Un bărbat tuşeşte. Plămâni jilavi şi rafale de salivă peste faţa lui Tranh. Şira spinării şi pântecul i se lipesc de pielea goală, transpirată, a străinilor de alături. Claustrofobia e tot mai puternică. Se sileşte s-o domolească. Se sileşte să stea întins, liniştit, să respire încet, adânc, în ciuda căldurii. Să guste bezna înăbuşitoare cu toată paranoia din mintea unui supravieţuitor. E treaz în timp ce alţii dorm. E viu în timp ce alţii au murit de mult. Îşi impune să stea nemişcat şi ascultă.

Se aud soneriile bicicletelor. Jos, sub el, şi departe, cu zece mii de trupuri mai jos, la o depărtare de o viaţă, e zvon de clopoţei. Se târăşte afară din masa de trupuri încâlcite, trăgând după sine traista de cânepă în care îşi păstrează averea. E în întârziere. Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla să întârzie, asta e cea mai nepotrivită cu putinţă. Îşi aruncă traista pe umărul osos şi coboară scările pe bâjbâite, încercând să păşească prin cascada de carne adormită. Îşi strecoară sandalele printre rude, printre amanţi, printre stafii flămânde, ghemuite, rugându-se să nu alunece, să nu-şi rupă vreunul dintre oasele bătrâne. Pas, tatonare, pas, tatonare.

Din grămadă se înalţă o înjurătură. Trupurile se foiesc şi se rostogolesc. Îşi regăseşte echilibrul pe un palier, printre privilegiaţii întinşi pe suprafaţa plată, apoi îşi continuă înaintarea. Coboară, coboară întruna, urmărind coturile tot mai dese ale scării, croindu-şi drum pe covorul de trupuri, trupurile compatrioţilor săi. Pas. Tatonare. Pas. Tatonare. Încă un cot. Departe, jos, licăreşte o geană de lumină cenuşie. Aerul proaspăt îi sărută faţa, îi mângâie trupul. Cascada de carne anonimă se descompune în indivizi, bărbaţi şi femei cu mâinile şi picioarele răşchirate, întinşi unul peste altul, cu betonul dur drept pernă, rezemaţi de canturile treptelor din casa fără ferestre a scării. Lumina cenuşie devine aurie. Ţiuitul soneriilor

de bicicletă e acum mai puternic, e limpede ca sunetul clopoţeilor bolnavilor de cibiscoză.

Tranh se avântă afară din clădirea înaltă, în mulţimea de vânzători de orez fiert, ţesători de cânepă şi cărucioare cu cartofi, îşi pune palmele pe genunchi şi gâfâie, inspirând praful învârtejit şi strivind sub tălpi balega de pe străzi, recunoscător pentru fiecare răsuflare în timp ce sudoarea i se prelinge pe corp. De pe vârful nasului i se desprind bijuterii din sare, împroşcând cu umezeala lui trotuarul pavat cu dale de piatră roşie. Arşiţa ucide oameni. Ucide bătrâni. Dar el a ieşit din cuptor; nu s-a mai copt încă o dată, în pofida căldurii de furnal din anotimpul secetos.

Bicicletele şi soneriile lor se scurg ca nişte bancuri de crapi - sunt navetiştii deja în drum spre locurile de muncă. În spatele lui, clădirea uriaşă se conturează ameninţătoare, patruzeci de etaje de fierbinţeală, plante agăţătoare şi mucegai. O ruină verticală, cu ferestre sparte şi apartamente jefuite. Un vestigiu al gloriei din vechea Expansiune energetică, preschimbat acum într-un coşciug tropical fierbinte, fără aer condiţionat sau electricitate care să-l protejeze de strălucirea soarelui ecuatorial. Bangkokul îşi ţine refugiaţii în cerul de un albastru palid şi doreşte să-i păstreze acolo. Dar el a ieşit viu din locul ăla; în ciuda Lordului Bălegar, în ciuda cămăşilor albe, în ciuda vârstei înaintate, a reuşit să-şi mai croiască încă o dată drum, coborând din ceruri.

Îşi îndreaptă spatele. Câţiva bărbaţi agită tigăi cu tăiţei şi scot *baozi*[4] aburinde din coşurile lor rotunde din bambus. Terciul cenuşiu de orez U-Tex, bogat în proteine, umple aerul cu mirosuri de peşte putrezit şi de uleiuri grase, acide. Foamea înnoadă stomacul lui Tranh şi o salivă păstoasă, tot ce poate aduna corpul lui deshidratat când simte mirosul mâncării, îi căptuşeşte gura. Pisicile-demon se învârtesc în jurul picioarelor vânzătorilor ca rechinii, sperând că vor cădea câteva bucăţele, sperând că vor avea ocazia să fure. Siluetele lor strălucitoare, cameleonice, îşi schimbă iute locul, licărind, arătându-şi blăniţele albe, siameze sau cu dungi portocalii înainte de a se estompa pe fundalul betonului şi al mulţimii de oameni flămânzi cărora li se freacă de picioare. Tigăile sfârâie pe flăcările puternice, strălucitoare, cu tentă verde de metan, răspândind mirosuri noi pe măsură ce tăiţeii de orez împroaşcă uleiul fierbinte. Tranh îşi impune să le întoarcă spatele.

Se împinge în înghesuială, trăgându-şi traista de cânepă după el, ignorând oamenii pe care-i loveşte şi care strigă în urma lui. Victimele Incidentului se ghemuiesc în cadrul uşilor, fluturându-şi membrele retezate şi cerşind de la alţii, care au ceva mai mult. Bărbaţii se aşază pe taburete pentru ceai, privind cum ia naştere zăduful zilei în timp ce fumează ţigări minuscule, umplute cu tutun Gold Leaf adunat de prin gunoaie, pe care le împart trecându-le din gură-n gură. Femeile flecăresc în grupuri, învârtind nervoase între degete cartele galbene, aşteptând să apară cămăşile albe şi să aplice timbrele de reînnoire a vizei.

Oameni cu cartele galbene cât vezi cu ochii: o întreagă rasă, ajunsă în regatul Thai după ce a scăpat cu fuga din Malaysia, unde a devenit peste noapte supărătoare. Un grup masiv de refugiaţi, plasaţi sub autoritatea angajaţilor în cămăşi albe ai Ministerului Mediului, de parcă n-ar fi altceva

[4] Chiftele umplute (n.tr.).

decât o altă specie invazivă care trebuie controlată, precum cibiscoza, rugina băşicată şi gărgăriţa genopocită. Cartele galbene, oameni galbeni. *Huang ren* de jur împrejur, şi Tranh e în întârziere acum, când are prima ocazie de a se desprinde din masa lor. Prima oportunitate, după atâtea luni petrecute ca refugiat chinez, cu cartelă galbenă. Şi acum e în întârziere. Se strecoară pe lângă un vânzător de şobolani, înghiţindu-şi un alt şuvoi de salivă când simte mirosul de carne friptă, şi aleargă în josul unei alei către pompa de apă. Se opreşte brusc.

În faţa lui stau la coadă alte zece persoane: bătrâni, femei tinere, mame, băieţandri.

Se prăbuşeşte. Vrea să se dezlănţuie împotriva ghinionului. Dacă ar avea destulă energie - dacă ar fi mâncat bine cu o zi înainte, sau cu două, sau măcar cu trei, ar urla, şi-ar arunca traista în stradă şi ar strivi-o sub tălpi până s-ar transforma în pulbere - dar are prea puţine calorii. Nu e decât o altă ocazie irosită, datorată ghinionului adus de scări. Ar fi trebuit să-i dea Lordului Bălegar ultimul său baht[5] şi să închirieze un loc-pentru-un-trup într-un apartament cu ferestre spre est, ca să vadă soarele răsărind şi să se trezească devreme.

Dar s-a zgârcit. S-a zgârcit la bani. S-a zgârcit când a fost vorba de viitorul lui. De câte ori le-a spus fiilor săi că e întru totul acceptabil să cheltuieşti bani ca să faci alţi bani? Dar între timp s-a transformat într-un refugiat timid, cu cartelă galbenă, care l-a sfătuit să-şi economisească baht-ul. Ca un şoarece ignorant de la ţară, s-a ţinut cu ghearele de bani şi a dormit în bezna de pe scări. Ar fi trebuit să stea ca un tigru, să înfrunte interdicţia de deplasare pe durata nopţii şi oamenii ministerului, cu cămăşile lor albe şi bastoanele lor negre... Iar acum e în întârziere, şi duhneşte a scări, şi stă la coadă după alţi zece oameni, şi fiecare dintre ei trebuie să bea, să umple o găleată şi să se spele pe dinţi cu apa maronie din fluviul Chao Phraya.

A fost o vreme când le cerea angajaţilor săi să fie punctuali, aşa cum le-o cerea şi soţiei, şi fiilor săi şi concubinelor, dar asta se întâmpla când era proprietarul unui ceas de mână cu arc şi îl putea privi parcurgând uniform minutele şi orele. Din când în când, îi putea întoarce arcul minuscul, putea să-l asculte ticăind, putea să-şi dojenească fiii pentru lenea de care dădeau dovadă. A îmbătrânit, a devenit mocăit şi prost, fiindcă altminteri ar fi trebuit să prevadă asta. Aşa cum ar fi trebuit să prevadă şi combativitatea crescândă a Bentiţelor Verzi. Când îi slăbise mintea într-un asemenea hal?

Ceilalţi refugiaţi îşi încheie rând pe rând abluţiunile. O mamă cu dinţi lipsă şi cu florile cenuşii ale ciucurelui *fa'gan* după urechi îşi umple cu vârf găleata, apoi Tranh se strecoară în faţă.

N-are găleată. N-are decât traista. Preţioasa traistă. O atârnă în spatele pompei şi înfăşoară sarongul mai strâns în jurul şoldurilor înainte de a se ghemui sub ţeava. Trage de mâner cu un braţ osos. Şuvoiul de apă maronie se revarsă asupra lui. Binecuvântarea fluviului. Pielea i se lasă în josul corpului odată cu greutatea apei, deformându-se precum carnea unei pisici bărbierite. Deschide gura şi bea apa nisipoasă, îşi freacă dinţii cu un

[5] Unitate monetară în Thailanda (n.tr.).

deget, întrebându-se câte protozoare o fi înghiţit. N-are importanţă. Acum se încrede în noroc. E tot ce i-a mai rămas.

Copiii îl privesc spălându-şi trupul bătrân în timp ce mamele lor caută în gunoaie, printre cojile de mango de la PurCal şi printre cele de tamarin de la Steaua Roşie, sperând să găsească vreo bucăţică de fruct nepătată de cibiscoză. 111 mt.6[6]... Sau 11lmt.7? Sau mt.8? A fost o vreme când cunoştea toate molimele create de bioinginerie, molimele care îi şubreziseră. Ştia când o recoltă era pe punctul de a se compromite şi când începeau să crape seminţele dintr-un lot nou. Profita de cunoştinţele sale ca să-şi umple cliperele cu seminţele şi cu produsele potrivite. Dar asta a fost cu o viaţă în urmă.

Când îşi deschide traista şi scoate hainele îi tremură mâinile. De ce, de bătrâneţe sau de emoţie? Haine curate. Haine bune. Costumul unui om bogat, din pânză albă de in.

N-a fost al lui, dar acum este, şi l-a păstrat în siguranţă. L-a păstrat pentru ocazia asta, chiar şi atunci când şi-a dorit cu disperare să-l vândă, sau să-l poarte, când vechile haine i s-au transformat în zdrenţe. Îşi trage pantalonii în susul picioarelor ciolănoase, scoţându-şi câte o sanda şi balansându-se, sprijinit pe rând în câte un singur picior. Începe să-şi încheie cămaşa, grăbindu-şi degetele când o voce îi şopteşte în minte că timpul n-aşteaptă.

– Vinzi hainele astea? Defilezi cu ele până ţi le cumpără cineva cu carne pe oase?

Tranh se uită în sus - n-ar avea de ce să se uite; cunoaşte vocea - şi totuşi se uită. Nu se poate abţine. Cândva a fost un tigru. Acum nu mai e decât un şoricel înspăimântat, care tresare şi e cuprins de convulsii nervoase la cel mai vag indiciu al unui pericol. Şi iată-l: e Ma. Stă în faţa lui, radiind. Gras şi radios. Şi tot atât de plin de energie ca un lup.

Ma rânjeşte.

– Arăţi ca un manechin de sârmă de la Palawan Piaza.

– Nu-mi dau seama. Nu-mi permit să cumpăr de-acolo.

Tranh continuă să se îmbrace.

– Astea-s destul de frumoase ca să fie de la Palawan. Cum ai făcut rost de ele?

Tranh nu răspunde.

– Pe cine crezi că prosteşti? Sunt haine pentru un bărbat de o mie de ori mai mare decât tine.

– Nu putem fi toţi graşi şi fericiţi.

Cuvintele îi ies dintre buze ca o şoaptă. A vorbit întotdeauna pe şoptite? A fost întotdeauna un cadavru rablagit, şoptind şi suspinând la fiecare ameninţare? Nu. Dar îi e greu când îşi aduce aminte ce tigru părea cândva. Încearcă din nou, întărindu-şi vocea.

– Nu putem fi toţi la fel de norocoşi ca Ma Ping, care locuieşte la etajele de sus, alături de însuşi Regele Bălegar.

Cuvintele încă îi mai sună ca un foşnet de trestii izbite de beton.

– Norocoşi?

Ma râde. E atât de tânăr. Atât de mulţumit de sine.

[6] Meitneriu, element radioactiv, produs pe cale artificială (n.tr.).

– Eu îmi dobândesc soarta. Nu-mi spuneai aşa mereu? Că norocul n-are nimic de-a face cu succesul? Că oamenii îşi fac singuri norocul? Râde iarăşi. Şi priveşte-te acum.

Tranh scrâşneşte din dinţi.

– Bărbaţi mai buni decât tine au ajuns la pământ.

Tot şoapta îngrozitor de timidă.

– Şi bărbaţi mai buni decât tine sunt în ascensiune.

Degetele lui Ma arată către încheietura propriei mâini. Mângâie un ceas, un cronograf excelent, vechi, cu aur şi diamante -un Rolex. Dintr-un timp care s-a dus. Dintr-un alt loc. Dintr-o altă lume. Tranh se holbează prosteşte, ca un şarpe hipnotizat. Nu-şi poate dezlipi ochii.

Ma surâde alene.

– Îţi place? L-am găsit la un anticariat, lângă Wat Rajapradit. Mi s-a părut familiar.

Tranh e tot mai furios. Dă să răspundă, apoi clatină din cap şi nu spune nimic. Timpul trece. Îşi încheie pe bâjbâite ultimul nasture, îşi trage haina şi îşi trece degetele prin ultimele fire supravieţuitoare ale părului lins şi cărunt. Dacă ar avea un pieptene... Se strâmbă. E o dorinţă stupidă. Hainele sunt de-ajuns. Trebuie să fie.

Ma râde.

– Arăţi ca o celebritate.

*Ignoră-l*, spune vocea din capul lui Tranh. Îşi scoate ultimii bănuţi din traista de cânepă - mărunţişul pe care l-a economisit dormind pe scară, motiv pentru care e acum într-o atât de mare întârziere - şi îi îndeasă în buzunare.

– S-ar părea că te grăbeşti. Ai o întâlnire pe undeva?

Tranh îşi face loc pe lângă el, încercând să nu tresară când se înghesuie, ocolindu-l.

– Încotro, domnule Celebritate? strigă Ma în urma lui, râzând. Domnul Trei Prosperităţi! Ai nişte informaţii pe care-ai fi dispus să ni le-mpărtăşeşti şi nouă?

La auzul strigătului se ridică mai multe capete: feţele flămânde ale oamenilor cu cartelă galbenă, gurile lor flămânde. Oameni cu cartelă galbenă cât vezi cu ochii, privindu-l acum cu toţii. Supravieţuitorii Incidentului. Bărbaţi. Femei. Copii. Acum cunoscându-l. Recunoscându-i legenda. Un schimb de haine şi un simplu strigăt l-au scos din obscuritate. Ţipetele lor batjocoritoare curg ca o ploaie musonică.

– *Wei*! Domnule Trei Prosperităţi! Frumoasă cămaşă!

– Împărţim o ţigară, domnule Celebritate?

– Unde te grăbeşti aşa, înţolit la patru ace?

– Te-nsori?

– Îţi iei a zecea soţie?

– Ţi-ai găsit o slujbă?

– Domnule Celebritate! Ai o slujbă pentru mine?

– Încotro! Poate-ar trebui să-l urmărim cu toţii pe Bătrânul Multinaţional!

Tranh simte furnicături pe ceafă. Se scutură de spaimă. Chiar dacă-l urmăresc, pentru ei e prea târziu ca să profite. Pentru prima oară într-o jumătate de an, avantajul deprinderilor şi al cunoaşterii e de partea lui. Acum e singura dată.

Aleargă prin înghesuiala dimineţii din Bangkok, în timp ce bicicletele, ricşele şi scuterele se scurg pe lângă el. Transpiraţia îi pătrunde în haine. Îi îmbibă cămaşa bună, îi umezeşte până şi jacheta. Şi-o scoate şi o agaţă de braţ. Părul cărunt, ud leoarcă, i se lipeşte de ţeasta chelită ca un ou, cu pete hepatice. Se opreşte după fiecare cvartal, merge la pas ca să-şi recapete răsuflarea şi fluierele picioarelor încep să-l doară, respiră gâfâit şi inima bătrână îi loveşte pieptul ca un ciocan.

Ar trebui să-şi cheltuiască baht-ul luând o ricşă, dar nu se poate convinge. E în întârziere. Şi dacă a-ntârziat prea mult? Atunci baht-ul de rezervă o să fie irosit, iar el o să rabde de foame diseară. Pe de altă parte, la ce e bun un costum murat în sudoare?

Haina îl face pe om, aşa le spunea fiilor săi; prima impresie e cea mai importantă. Începe bine şi o să mergi mai departe. Bineînţeles că poţi câştiga pe cineva etalându-ţi deprinderile şi cunoştinţele, dar oamenii sunt în primul rând animale. Trebuie să arăţi bine. Să miroşi bine. Să le încânţi simţurile primare. Pe urmă, când te privesc cu prietenie, le faci propunerea.

Nu de asta i-a tras o bătaie celui de-al doilea fiul al său când a venit acasă cu un tigru roşu tatuat pe umăr, de parcă ar fi fost un gangster al caloriilor? Nu de asta a plătit un stomatolog ca să îndrepte până şi dinţii fiicelor sale cu bambus de cultură şi cu arce de cauciuc din Singapore până ce au ajuns rectilinii, ca lamele de brici?

Şi nu de asta ne urăsc Bentiţele Verzi din Malaysia pe noi, chinezii? Fiindcă arătam atât de bine? Fiindcă păream atât de bogaţi? Fiindcă vorbeam atât de frumos şi lucram cu atâta sârguinţă, deşi ei erau nişte puturoşi, iar noi asudam în fiecare zi?

Tranh priveşte un grup de scutere zburând pe lângă el, toate construite de chinezi din Thai. Nişte autovehicule rapide atât de inteligente - un arc spiral de un megajoule şi un volant, pedale şi frâne cu fricţiune, pentru recuperarea energiei cinetice. Şi toate fabricile sunt deţinute, în proporţie de sută la sută, de chinezi din provincia Chiu Chow. Dar prin rigolele acestei ţări nu curge niciun strop de sânge de chinez din Chiu Chow. Oamenii ăştia sunt iubiţi, cu toate că au venit în Regatul Thai ca *farangi*.

Dacă am fi fost asimilaţi în Malaysia aşa cum au fost asimilaţi aici chinezii din Chiu Chow, oare am fi supravieţuit?

Ideea îl face pe Tranh să clatine din cap. Ar fi fost imposibil. Clanul lui ar fi trebuit să se convertească în acelaşi timp la islamism, abandonându-şi toţi strămoşii în iad. Ar fi fost imposibil. Poate asta era karma poporului lui, să fie distrus. Să domine cu demnitate şi curaj oraşele Penang şi Malacca, precum şi întreaga coastă vestică a peninsulei malaysiene, pentru un scurt răstimp, şi apoi să piară.

Haina îl face pe om. Sau îl ucide. Tranh înţelege în sfârşit asta. Un costum alb lucrat de Fraţii Hwang e, în cea mai mare măsură, o ţintă. Un mecanism vechi, din aur, care ţi se leagănă la încheietura mâinii, nu e nimic altceva decât o momeală. Tranh se întreabă dacă dinţii perfecţi ai fiilor săi mai zac încă în cenuşa depozitelor firmei Trei Prosperităţi, dacă minunatele lor ceasuri atrag acum rechinii şi crabii în calele cliperelor lui sabordate.

Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să vadă înălţându-se valul subsectelor însetate de sânge, să remarce intensificarea naţionalismului. Ar fi trebuit

să ştie, aşa cum ar fi trebuit s-o ştie şi bărbatul pe care-l urmărise cu două luni în urmă, că hainele de bună calitate nu-ţi oferă niciun fel de protecţie. Un om în costum elegant, şi o cartelă galbenă pe deasupra, ar fi trebuit să ştie că, pentru un dragon de Komodo, nu era nimic altceva decât o îmbucătură de momeală însângerată. Cel puţin idiotul ăla nu sângerase pe hainele lui elegante după ce terminaseră cu el cămăşile albe. Nu avusese nicio deprindere care să-l ajute să supravieţuiască. Uitase că nu mai era o celebritate.

Dar Tranh învaţă. Cândva a învăţat despre maree, despre hărţile fundurilor de mare, despre pieţe şi despre molimele datorate bioingineriei, despre maximizarea profiturilor şi despre ţinerea porţii dragonului în echilibru, iar acum învaţă de la pisicile-demon, care-şi schimbă blana şi dispar din vedere, care fug de vânători la cel mai mic semn de pericol. Învaţă de la ciori şi de la ulii, care trăiesc atât de bine adunând resturi. Astea sunt animalele pe care trebuie să le imite. Trebuie să scape de reflexele de tigru. Nu mai există tigri decât la grădina zoologică. Un tigru e întotdeauna vânat şi ucis. Dar un animal mic, un animal care caută prin gunoaie, are şansa de a roade până la os carnea unui tigru şi pleacă luând cu sine ultimul costum de la Fraţii Hwang care va mai trece vreodată graniţa dinspre Malaysia. Tot clanul Hwang fiind mort şi toate tiparele Hwang fiind arse, n-a mai rămas nimic, decât amintirile şi antichităţile, şi un bătrân care trăieşte din resturi şi care cunoaşte deopotrivă puterea şi riscurile unei înfăţişări atrăgătoare.

O ricşă goală trece pe lângă el. Bărbatul care-o conduce se uită în urmă, către Tranh, cu ochi întrebători, atras de materialul de la Fraţii Hwang, ce flutură pe trupul lui scheletic. El ridică o mână nesigură. Ricşa încetineşte.

Merită riscul? Merită să-şi cheltuiască ultima rezervă cu atâta frivolitate?

A fost o vreme când trimitea flote de clipere dincolo de ocean, către Chennai, cu încărcături imense de fructe durian puturoase, fiindcă presupunea că indienii n-aveau timp să planteze soiuri rezistente înainte de a ajunge la ei noua mutaţie a ruginii băşicate. O vreme când cumpăra ceai negru şi lemn de santal de la oamenii fluviului, mizând pe faptul că le putea vinde în Sud. Acum nu e în stare să hotărască dacă ar trebui să meargă cu ricşa sau pe jos. Ce bărbat slab a devenit! Uneori se întreabă dacă în realitate nu e cumva o stafie înfometată, prinsă între două lumi şi incapabilă să evadeze, pătrunzând în oricare dintre ele.

Ricşa merge înainte, cu haina din jerseu albastru a biciclistului sclipind sub soarele tropical, în aşteptarea unei decizii. Tranh îi face semn cu mâna. Biciclistul se ridică în picioare pe pedale, cu sandalele pliciuind călcâiele bătătorite, şi accelerează.

Pe Tranh îl cuprinde panica. Ridică din nou mâna, aleargă după ricşă.

– Aşteaptă!

Vocea lui e o şoaptă.

Ricşa se strecoară în trafic, alăturându-li-se bicicletelor şi siluetelor masive, cu mers târşâit, ale megadenţilor elefantini. Tranh îşi lasă mâna în jos, în taină recunoscător fiindcă omul cu ricşa nu l-a auzit, fiindcă soarta ultimului său baht a fost hotărâtă de o forţă cu mult mai presus de el însuşi.

În jurul lui, aglomeraţia dimineţii e în toi. Sute de copii în uniforme de marinari se scurg prin porţile şcolilor. Călugări în robe de culoarea

şofranului se plimbă adăpostiţi sub umbrele largi, negre. Un bărbat cu pălărie conică, de bambus, îl urmăreşte cu privirea şi îi şopteşte ceva prietenului său. Amândoi îl studiază. Tranh simte un fior de spaimă străbătându-i şira spinării.

Sunt pretutindeni, aşa cum erau în Malacca. În gândul lui, îi numeşte străini, *farangi*. Însă aici el e străinul. Creatura care nu-i aparţine acestui loc. Şi ei o ştiu. O ştiu femeile care întind saronguri pe sârmele din balcoanele lor, o ştiu bărbaţii desculţi care-şi beau cafelele îndulcite. O ştiu vânzătorii de peşte şi cei de curry. O ştiu cu toţii şi Tranh abia îşi mai ţine groaza sub control.

Bangkok nu e Malacca, îşi spune. Bangkok nu e Penang. Nu mai avem soţii, nu mai avem ceasuri de mână din aur cu diamante, sau flote de clipere, care să fie furate. Întrebaţi-i pe bandiţii care m-au abandonat în mlaştinile cu lipitori de la graniţă. Ei au toată averea mea. Eu nu mai am nimic. Nu mai sunt tigru. Sunt în siguranţă.

Pentru câteva secunde o crede. Pe urmă un băiat cu pielea de culoarea lemnului de tec taie vârful unei nuci de cocos cu o macetă ruginită şi i-o oferă, şi el nu poate decât să-şi reţină ţipătul şi să fugă.

Bangkok nu e Malacca. N-or să-ţi ardă depozitele şi nici n-or să-ţi ciopârţească funcţionarii în halci bune drept momeală pentru rechini. Îşi şterge sudoarea de pe faţă. Poate-ar fi trebuit să mai aştepte înainte de a-şi pune costumul. Atrage prea mult atenţia. Îl privesc prea mulţi oameni. Mai bine să dispară ca o pisică-demon şi să se furişeze prin oraş la adăpostul anonimatului, în loc să meargă ţanţoş ca un păun.

Străzile se preschimbă treptat din bulevarde mărginite de palmieri în pustietăţile largi ale cartierului noilor străini. Tranh merge grăbit către fluviu, pătrunzând tot mai adânc în imperiul industrial al *farangilor* albi.

*Gweilo, yang guizi, farang*. Atâtea nume, în atât de multe limbi, pentru aceste maimuţe cu pielea translucidă transpirată. Cu două generaţii în urmă, când s-a terminat petrolul şi s-au închis fabricile *gweilo*, toată lumea a crezut că plecaseră pentru totdeauna. Dar acum s-au întors. Monştrii trecutului au revenit, cu jucării şi tehnologii noi. Coşmarurile cu care îl ameninţa mama lui invadează coastele Asiei. Demoni veritabili; nu mor niciodată.

Şi el ajunge să-i venereze: pe cei de la AgriGen şi de la PurCal, cu monopolurile lor asupra orezului U-Tex şi a Grâului TotalNutritiv; pe fraţii de sânge ai bioinginerilor, care gene-rupseseră pisicile-demon inspirându-se din poveşti şi le lăsaseră libere în lume, să se înmulţească şi să se tot înmulţească; pe sponsorii Poliţiei Proprietăţii Intelectuale, care obişnuiau să se îmbarce pe cliperele sale în căutarea infracţiunilor PI, vânând ca lupii caloriile neştampilate şi cerealele cu generupturi, de parcă molimele fabricate de ei înşişi, cibiscoză şi rugina băşicată, n-ar fi fost de-ajuns ca să le menţină profiturile la un nivel ridicat...

În faţa lui s-a strâns un grup numeros. Tranh se încruntă, începe să alerge, apoi îşi impune să revină la mersul normal. Acum e mai bine să nu-şi irosească nicio calorie. La intrarea fabricii diavolilor străini numiţi Fraţii Tennyson s-a format deja o coadă. Se întinde aproape pe un li[7] şerpuind dincolo de colţ, pe lângă un logo cu echipamente pentru biciclete

[7] Unitate de măsură tradiţională chineză, egală cu 500 de metri (n.tr.).

de pe poarta de fier forjat a Trustului de Cercetare Sukhumvit, pe lângă dragonii încleştaţi de la PurCal, filiala Asia de Est, şi pe lângă Mishimoto & Co, inteligenta companie japoneză specializată în dinamica fluidelor, care a întocmit cândva proiectele cliperelor lui Tranh.

Se spune că Mishimoto e plină de oameni mecanici. Plină de trupuri create prin generuptare ilegală, care se mişcă, şi vorbese, şi merg clătinându-se, în felul lor aparte - şi iau orezul de la gura oamenilor adevăraţi. Creaturi cu nici mai mult nici mai puţin de opt braţe, ca zeii hinduşi, fiinţe fără picioare, ca să nu poată fugi, creaturi cu ochii cât ceştile de ceai, care nu pot vedea la mai mult de doi metri înaintea lor, dar cercetează totul cu o curiozitate imensă, amplificată. Însă nimeni n-are cum să vadă ce se petrece în interior şi, dacă toate astea le sunt cunoscute cămăşilor albe de la Ministerul Mediului, atunci japonezii inteligenţi le plătesc bine ca să le ignore crimele împotriva biologiei şi a religiei. Există probabil un singur lucru asupra căruia pot cădea de acord un bun budist şi un bun musulman, ba până şi un *farang* creştin grahamit: creaturile mecanice n-au suflet.

Cu mult timp în urmă, când a cumpărat cliperele de la Mishimoto, Tranh nu s-a sinchisit de asta. Acum se întreabă dacă monstruozităţile mecanice nu muncesc cumva în spatele porţilor înalte, în timp ce indivizii cu cartele galbene stau în afara lor şi cerşesc.

Tranh îşi târşeşte picioarele, înaintând în ritmul cozii. Poliţişti cu bastoane şi puşti cu arc patrulează pe lângă oamenii plini de speranţe, făcând glume despre *farangii* care vor să lucreze pentru *farangi*. Arşiţa dogoritoare coboară fără milă asupra bărbaţilor înşiruiţi în faţa porţii.

– Oho! În hainele astea arăţi ca o pasăre frumoasă.

Tranh tresare. Li Shen, Hu Laoshi şi Lao Xia stau la rând, îngrămădiţi laolaltă. Un trio de bătrâni, la fel de patetici cum e el însuşi. Hu flutură a invitaţie o ţigară proaspăt rulată, făcându-i semn să li se alăture. Tranh aproape că-ncepe să tremure la vederea tutunului, dar îşi impune să refuze. Hu repetă oferta de trei ori, şi el îşi permite în cele din urmă să accepte, recunoscător fiindcă Hu e în bani şi întrebându-se cum şi-a dobândit neaşteptata bogăţie. Dar, pe de altă parte, Hu e mai puternic decât ei, ceilalţi. Un bărbat cu o roabă câştigă mai mult dacă lucrează atât de repede ca Hu.

Tranh îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

– O grămadă de solicitanţi.

Cei trei râd de consternarea lui. Hu aprinde o ţigară pentru Tranh.

– Credeai cumva că ştii un secret?

Tranh ridică din umeri şi trage fumul adânc în piept, apoi îi întinde ţigara lui Lao Xia.

– Un zvon. Zeul Cartof a spus că fiul fratelui său mai mare a fost promovat. M-am gândit că trebuie să rămână un gol mai jos, pe poziţia pe care a lăsat-o în urmă.

Hu rânjeşte.

– Tot de-acolo am auzit şi eu. „Eee. O să fie bogat. Conduce cincisprezece funcţionari. Eee. O să fie bogat.” M-am gândit că aş putea fi unul dintre cei cincisprezece.

– Măcar zvonul a fost adevărat, spune Lao Xia. Şi nepotul Zeului Cartof nu e singurul care-a fost promovat.

Se scarpină la ceafă, o mişcare convulsivă, ca a unui câine în luptă cu puricii. Franjurile cenuşii de *fa'gan* îi pătează coatele şi trag cu ochiul din adânciturile asudate din spatele urechilor sale, în locurile de unde i s-a retras părul. Uneori glumeşte în privinţa asta: se poate rezolva cu câţiva bănuţi. O glumă bună. Dar azi se scarpină şi pielea din spatele urechilor lui e crăpată şi sângerândă. Observă că îl priveşte toată lumea şi îşi lasă brusc mâna în jos. Se strâmbă şi dă ţigara mai departe, lui Li Shen.

– Câte locuri? întreabă Tranh.

– Trei. Trei funcţionari.

Tranh se strâmbă.

– Numărul meu norocos.

Li Shen priveşte în lungul cozii prin ochelarii săi cu lentile cât fundul de borcan.

– Cred că suntem prea mulţi, chiar dacă numărul tău norocos e cinci sute cincizeci şi cinci.

Lao Xia râde.

– Între noi patru fie vorba, sunt deja prea mulţi. Îl bate pe umăr pe bărbatul aflat chiar înaintea lor. Unchiule. Ce meserie ai avut înainte?

Străinul se uită peste umăr, surprins. Cândva a fost un gentleman distins, dacă judeci după gulerul lui de om de ştiinţă şi după pantofii din piele fină, acum scâlciaţi şi înnegriţi de cărbunele adunat din gunoaie.

– Am fost profesor de fizică.

Lao Xia dă din cap.

– Vedeţi? Toţi suntem ultracalificaţi. Eu am supravegheat o plantaţie de arbori de cauciuc. Propriul nostru profesor are diplomă de specialist în dinamica fluidelor şi în proiectarea materialelor. Hu a fost un doctor excelent. Şi iată-l şi pe prietenul nostru de la Trei Prosperităţi. N-a avut o simplă companie comercială. Mai degrabă una multinaţională.

Savurează cuvântul. Îl repetă.

– Multinaţională.

Sună bizar, puternic, seducător.

Tranh îşi lasă capul în jos, jenat.

– Eşti prea amabil.

– Fang pi[8]. Hu trage din ţigară, o dă mai departe. Tu ai fost cel mai bogat dintre noi toţi. Şi acum uită-ne aici, nişte bătrâni care se luptă pentru posturi de oameni tineri. Fiecare dintre noi e supracalificat, de zeci de mii de ori.

– Eu am fost consilier juridic executiv la Standard & Commerce! exclamă bărbatul din spatele lor.

Lao Xia se strâmbă la el.

– Cui îi pasă, pierde-vară? Acum nu mai eşti nimic.

Avocatul bancar îi întoarce spatele, jignit. Lao Xia rânjeşte, trage cu putere din ţigara rulată manual şi o întinde iarăşi lui Tranh. Hu îl înghionteşte pe Tranh, dându-i peste cot când începe să pufăie din ţigară.

– Uite! Vine bătrânul Ma.

Tranh se uită cu atenţie, suflă repede fumul. Pentru o clipă se gândeşte că Ma l-a urmărit, dar nu e aşa. Nu e decât o coincidenţă. Sunt în cartierul cu fabrici *farang*. Ma lucrează pentru diavolii străini, le ţine registrele.

[8] Prostii (n.tr.).

Registrele unei companii de arcuri spiralate. Viaţa-Arcurilor. Da, Viaţa-Arcurilor. E firesc ca Ma să se afle acolo, să vină la lucru călătorind confortabil, în spatele omului care asudă conducând ricşa.

– Ma Ping, spune Li Shen. Am auzit că acum stă la etajul de sus. Sus, alături de însuşi Lordul Bălegar.

Tranh se încruntă.

– Cândva l-am concediat. Acum zece mii de ani. Leneş şi hoţ.

– E atât de gras.

– I-am văzut nevasta, spune Hu. Şi fiii. Amândoi sunt depozite de grăsime. Mănâncă în fiecare seară carne. Băieţii sunt mai graşi decât grăsimea. Plini de proteine U-Tex.

– Exagerezi.

– Mai graşi decât noi.

Lao Xia îşi scarpină o coastă.

– Şi bambusul e mai gras decât tine.

Tranh îl priveşte pe Ma Ping deschizând o uşă a fabricii şi strecurându-se înăuntru. Trecutul e trecut. E o nebunie să trăieşti în trecut. Acolo nu e nimic pentru el. Niciun ceas de mână, nicio concubină, nicio pipă cu opiu şi nicio sculptură din jad a milostivei Quan Yin[9]. Niciun cliper splendid, tăind apele la intrarea în port, cu o avere în cală. Clatină din cap şi îi întinde ţigara aproape terminată lui Hu, ca să recupereze tutunul rămas, să-l poată folosi mai târziu. În trecut nu e nimic pentru el. Ma e în trecut. Compania de Comerţ Trei Prosperităţi e în trecut. Cu cât îşi aminteşte mai curând cum stau lucrurile, cu atât mai repede va reuşi să iasă din gaura asta îngrozitoare. Cineva strigă din spatele lui:

– *Wei*! Chelule! Când te-ai băgat în faţă? Treci în spate! Stai la coadă, ca noi toţi!

– Să stea la coadă? strigă Lao Xia drept răspuns. Nu fi prost! Îşi flutură mâna către şirul de oameni dinaintea lor. Câte sute sunt în faţa noastră? N-are nicio importanţă unde stă.

Alţii încep să susţină plângerea nemulţumitului. Plângându-se la rândul lor.

– Treci la coadă! *Pai dui! Pai dui!*

Zarva ia amploare şi poliţiştii o pornesc de-a lungul cozii, legănându-şi nepăsători bastoanele. Nu sunt cămăşi albe, dar nu se topesc nicidecum de dragul cartelelor galbene flămânde.

Tranh face semne împăciuitoare către mulţime şi către Lao Xia.

– Fireşte. Fireşte. Trec la coadă. N-are nicio importanţă, îşi ia rămas-bun şi îşi târşeşte paşii de-a lungul şarpelui unduitor de cârduri galbene, căutându-i coada îndepărtată.

Toată lumea e trimisă acasă cu mult înainte de a ajunge acolo.

O noapte de umblat prin gunoaie. O noapte a foamei. Tranh caută pe aleile întunecate, evitând căldura de temniţă verticală din turnuri. Pisicile-demon se agită şi se împrăştie în faţa lui, unduind în valuri. Lumina felinarelor cu metan pâlpâie, arde prost şi se stinge, înnegurând oraşul. Tranh e înfăşurat în catifeaua fierbinte a beznei, cu miros fetid de fructe putrede. Greu şi umed, aerul se încovoaie. Întunecimea e încă

[9] Zeiţa bunătăţii şi a compasiunii în religia budistă (n.tr.).

înăbuşitoare. Tarabe goale în piaţă. La un colţ de stradă, nişte actori transformă în ritmuri stilizate poveştile despre Ravana[10]. Pe una dintre străzile principale, megadenţii ieşiţi din schimbul doi îşi târâie picioarele către casă ca nişte munţi cenuşii, cu umbrele lor îngrămădite laolaltă călăuzite de scânteierea uniformelor aurii ale asociaţiei dresorilor.

Pe alei, copii cu cuţite strălucitoare, argintii, vânează cartele galbene imprudente şi thailandezi beţi, dar Tranh le cunoaşte obiceiurile sălbatice. Cu un an în urmă nu i-ar fi observat, dar acum a căpătat un har paranoic al supravieţuirii. Creaturile de soiul lor nu sunt cu nimic mai rele decât rechinii: le ghiceşti intenţiile cu uşurinţă, le eviţi cu uşurinţă. Stomacul lui Tranh nu se strânge de frica acestor vânători brutali care îţi sar în ochi; cameleonii, oamenii obişnuiţi, care muncesc şi fac cumpărături şi zâmbesc şi *wai* cu atâta prietenie - şi se dezlănţuie fără avertisment - sunt cei care-l umplu de spaimă.

Răscoleşte în mormanele de gunoaie, luptându-se cu pisicile-demon în căutarea mâncării, dorindu-şi să fie destul de iute ca să prindă şi să ucidă una dintre felinele astea aproape invizibile. Adună fructe de mango aruncate, le studiază atent cu ochii lui bătrâni, apropiindu-le şi apoi îndepărtându-le, mirosindu-le, pipăindu-le exteriorul atins de rugina băşicată şi aruncându-le apoi deoparte când îşi dezvăluie petele roşii din interior. Unele îşi mai păstrează mirosul plăcut, dar nici măcar ciorile n-ar accepta ceva atât de contaminat. Ar ciuguli cu zel un leş puhav, dar nu s-ar hrăni cu rugină băşicată.

În josul străzii, lacheii Lordului Bălegar adună cu lopeţile dejecţiile animale, le îndeasă în saci pe care-i aruncă în cuvele montate pe triciclete: recolta nopţii. Îl privesc suspicioşi. Tranh se uită cu ochi prudenţi, evită provocările şi îşi târşeşte picioarele mai departe. Oricum n-are nimic de gătit, n-are de ce să facă focul cu balegă furată, n-are unde s-o vândă pe piaţa neagră. Monopolul Lordului Bălegar e prea puternic. Se întrebă cum ar putea să-şi găsească un loc în branşa culegătorilor de balegă, să-şi garanteze supravieţuirea alimentând compostul pentru plantele consumatoare de metan din Bangkok. Dar nu e decât un vis de opioman; nicio cartelă galbenă nu se poate strecura într-un club atât de select.

Tranh ia un alt mango şi înlemneşte. Se lasă în jos, privind cruciş. Împinge într-o parte foile volante cu plângeri tipărite împotriva Ministerului Comerţului şi fluturaşii care solicită construirea unui nou Templu al Fluviului, placat cu aur. Dă deoparte cojile înnegrite de banană şi scormoneşte în gunoaie. Sub întregul morman găseşte o bucată, pătată şi răsucită, dar încă lizibilă, din ceea ce trebuie să fi fost cândva un panou publicitar plasat probabil deasupra acelei pieţe: *ogistică. Transport. Comer* - şi, sub cuvinte, silueta superbă a Stelei Răsăritului: o parte a emblemei Tri-Cliperului firmei Trei Prosperităţi, navigând cu vânt din pupa, rapid şi lucios ca un rechin: o imagine a ceea ce poate face tehnica de vârf cu polimeri din ulei de palmier, cu pânze tot atât de bine conturate şi de albe ca aripile de pescăruş.

Îşi întoarce faţa, copleşit. E ca şi cum ar fi deschis un mormânt în care s-ar fi descoperit pe sine însuşi. Mândria lui. Orbirea lui. Dintr-o vreme când se credea în stare să rivalizeze cu diavolii străini, să devină un

[10] Regele demonilor din religia hindusă (n.tr.).

magnat al transporturilor maritime. Un Li Ka Shing[11] sau un Richard Kuok[12] renăscut pentru Noua Expansiune. Să reconstituie fala navigaţiei şi a comerţului chinezesc din provincia Nanyang. Şi iată, ca o palmă peste faţă, o porţiune din ego-ul lui, îngropată sub putregai, rugină băşicată şi urină de pisică-demon.

Caută în jur, bâjbâind cu mâinile după o altă porţiune din panou şi întrebându-se dacă mai acţionează cineva vreo pedală ca să telefoneze la numărul acela vechi, dacă secretarul pe care îl plătea cândva el însuşi stă în continuare la biroul lui, lucrând pentru un nou stăpân, probabil un malaysian get-beget, impecabil din punct de vedere al descendenţei şi al religiei. Întrebându-se dacă puţinele clipere pe care n-a reuşit să le sabordeze mai navighează încă pe mări şi între insulele arhipelagului. Îşi impune să înceteze căutarea. Chiar dacă ar avea bani, n-ar suna la numărul ăla. N-ar irosi caloriile. N-ar putea să mai suporte încă o dată pierderea.

Îşi îndreaptă spatele, punând pe fugă pisicile-demon care s-au strecurat prea aproape. În piaţa asta nu găseşti nimic altceva decât coji de fructe şi balegă încă neadunată. Şi-a irosit din nou caloriile. Au fost mâncaţi până şi gândacii de bucătărie şi necrofagii. Poate să mai caute încă douăsprezece ore şi tot n-o să găsească nimic. Prea mulţi oameni au ajuns aici înaintea lui, au ros din aceste oase.

În drum spre casă, se ascunde de trei ori de cămăşile albe, se ghemuieşte de trei ori în întuneric când trec ţanţoşe pe lângă el. Se chirceşte când ajung prea aproape, îşi blestemă costumul alb, atât de vizibil în întuneric. A treia oară, prin vene i se scurge, fierbinte, o teamă superstiţioasă. Hainele lui de om bogat par să atragă patrulele Ministerului Mediului, par însetate de moartea celui care le poartă. Bastoane negre se rotesc în mâini nepăsătoare, la nu mai mult de câţiva centimetri de faţa lui. Puştile cu arc strălucesc argintii în beznă. Vânătorii lui se află atât de aproape încât le poate număra periculoasele cartuşe disc, cu lamele, din bandulierele de iută. O cămaşă albă se opreşte să urineze pe aleea unde s-a ghemuit Tranh şi nu-l vede numai fiindcă partenerul său stă în mijlocul străzii şi vrea să verifice permisele culegătorilor de balegă.

Tranh înăbuşă de fiecare dată impulsul panicii care îi cere să-şi sfâşie hainele prea opulente, scufundându-se în siguranţa anonimatului. Capturarea lui de către cămăşile albe nu e decât o chestiune de timp. Până când îşi vor roti bastoanele negre, transformându-i ţeasta de chinez într-o mască de sânge şi os. Mai bine să alerge gol prin noaptea fierbinte decât să umble ţanţoş ca un păun şi să moară. Şi totuşi nu e în stare să abandoneze cu desăvârşire costumul blestemat. E orgoliu? E prostie? Îl păstrează totuşi, deşi croiala lui arogantă îl umple de o spaimă ce îi transformă maţele în apă.

Când ajunge acasă, s-au stins până şi felinarele cu gaz de pe marile bulevarde Sukhumvit şi Rama IV. În dughenele de lângă turnul Lordului Bălegar tigăile mai sunt încă pe foc, pentru cei câţiva muncitori destul de

[11] Om de afaceri prosper din Hong Kong, născut în 1928 (n.tr.).

[12] Probabil Richard Kuok Hock Nien, n. 1923, om de afaceri chinez influent din Malaysia (n.tr.).

norocoşi ca să aibă de lucru în timpul nopţii şi permise de circulaţie după ora stingerii. Pe mese pâlpâie lumânări din seu de porc. Tăiţeii cad în tigăile încinse împroşcând şi sfârâind. Cămăşile albe se plimbă tacticoase pe alături, cu ochii la cartelele galbene de pe scaune, asigurându-se că niciunul dintre străini nu are tupeul să doarmă în aer liber, sforăind în timp ce mânjeşte trotuarele cu prezenţa sa.

Tranh pătrunde în umbra dominatoare şi protectoare a turnurilor, în siguranţa aproape extrateritorială a influenţei Lordului Bălegar. Se împleticeşte către uşile clădirii înalte şi către zăduful din interior, întrebându-se cât de sus va trebui să urce ca să găsească un ungher liber pe casa scării.

– N-ai primit slujba, nu-i aşa?

Tranh se chirceşte la auzul vocii. Iarăşi Ma Ping, aşezat la o masă de pe trotuar, odihnindu-şi mâna alături de o sticlă de whisky. Faţa îi e îmbujorată de alcool, strălucitoare ca o lanternă de hârtie roşie. Pe masă sunt împrăştiate farfurii din care n-a mâncat decât jumătate. Destul cât să sature cu uşurinţă alţi cinci oameni.

Imaginile lui Ma se războiesc în capul lui Tranh: tânărul funcţionar trimis cândva să-şi facă bagajele fiindcă se dovedise prea isteţ la lucrul cu abacul, bărbatul care are un fiu gras, bărbatul care a plecat devreme, bărbatul care l-a implorat să-l angajeze la Trei Prosperităţi şi care acum se împăunează prin Bangkok purtând la încheietura mâinii ultimul bun preţios care îi aparţinuse - singurul obiect pe care nu i l-au furat nici măcar bandiţii de la graniţă. Tranh se gândeşte că soarta e într-adevăr crudă fiindcă l-a adus atât de aproape de un om pe care-l considera cândva cu mult mai prejos.

În ciuda intenţiei de a face paradă de curaj, cuvintele îi sună încă o dată ca o şoaptă timidă.

– Ce-ţi pasă?

Ma ridică din umeri, îşi toarnă whisky.

– Fără costumul ăla nu te-aş fi remarcat la coadă. Arată cu capul către hainele ude de sudoare ale lui Tranh. Bună idee să te-mbraci de gală. Însă ai fost mult prea spre coada rândului.

Tranh vrea să plece, să ignore javra arogantă, dar resturile de biban fiert în abur, de laap[13] şi de tăiţei de orez U-Tex din farfuriile celuilalt sunt chinuitor de aproape. Crede că simte miros de carne de porc şi nu se poate împiedica să saliveze. Gingiile lui tânjesc la gândul că ar putea mesteca din nou carne şi se întreabă dacă dinţii lui ar accepta un lux atât de teribil...

Îşi dă deodată seama că se holbează. Că stă acolo de ceva timp, sorbind din ochi resturile mesei lui Ma. Şi că Ma îl priveşte. Sângele îi năpădeşte obrajii şi dă să plece.

– Ştii, spune Ma, n-am cumpărat ceasul tău ca să-ţi fac în ciudă.

Tranh se opreşte brusc.

– Atunci de ce?

Degetele lui Ma rătăcesc pe flecuşteţul din aur cu diamante, apoi par să-şi recapete controlul. Întinde în schimb mâna spre paharul cu whisky.

– Am vrut un memento. Anti ego.

[13] Salată de carne (n.tr.).

Tranh scuipă.

– *Fang pi*.

Ma scutură energic din cap.

– Nu! E adevărat. Se întrerupe. Oricine se poate prăbuşi. Dacă Trei Prosperităţi se poate prăbuşi, atunci mi se poate întâmpla şi mie. Am vrut să ţin minte asta. Ia încă o înghiţitură de whisky. Ai avut dreptate când m-ai concediat.

– Atunci erai de altă părere, pufneşte Tranh.

– Eram furios. Atunci nu ştiam că-mi salvai viaţa. Ridică din umeri. Dacă nu m-ai fi dat afară, n-aş fi plecat niciodată din Malaysia. Nu mi-aş fi dat niciodată seama că se apropie Incidentul. Aş fi investit prea mult în rămânerea pe loc.

Se saltă pe neaşteptate în picioare şi-i face semn lui Tranh să i se alăture.

– Vino. Bea ceva. Mănâncă. Îţi datorez măcar atât. Mi-ai salvat viaţa. Nu te-am răsplătit cum s-ar fi cuvenit. Aşază-te.

Tranh îi întoarce spatele.

– Nu mă dispreţuiesc chiar atât de mult.

– Îţi place bravada într-o asemenea măsură încât nu poţi accepta mâncarea pe care ţi-o oferă un om? Nu te încrâncena. Puţin îmi pasă dacă mă urăşti. Nu vreau decât s-accepţi mâncarea mea. Înjură-mă mai târziu, când o să ai burta plină.

Tranh încearcă să-şi ţină foamea sub control, să-şi impună să plece, dar nu poate. Cunoaşte bărbaţi destul de bravi ca să moară de foame înainte de a primi resturile lui Ma, dar el nu e unul dintre ei. Poate că o fi fost, cu o viaţă în urmă. Dar umilinţele noii sale existenţe l-au învăţat foarte multe, dezvăluindu-i cine e în realitate. Acum nu-şi mai face nicio iluzie încântătoare. Se aşază. Ma radiază şi împinge felurile de mâncare pe jumătate consumate de-a curmezişul mesei.

Tranh se gândeşte că într-o viaţă anterioară trebuie să fi făcut ceva foarte grav, dacă merită acum o asemenea umilinţă, dar se vede totuşi nevoit să lupte cu imboldul de a-şi îngropa degetele în bunătăţile grase, mâncând cu mâinile. Proprietarul dughenei de pe trotuar aduce în cele din urmă o pereche de beţişoare pentru tăiţei şi o furculiţă şi o lingură pentru restul mâncării. Tăiţeii şi carnea tocată de porc îi alunecă pe gât. Încearcă să mestece, dar imediat ce simte mâncarea atingându-i limba o şi înghite cu lăcomie. Şi altă îmbucătură îi calcă pe urme. Îşi ridică farfuriile la buze, adunând cu lingura toate resturile lăsate de Ma. Peştele, şi coriandrul moale, şi uleiul gros şi fierbinte îi alunecă în stomac ca o binecuvântare.

– Bun. Bun.

Ma îşi flutură mâna către proprietarul dughenei de noapte şi un pahar pentru whisky e spălat repede şi îi este adus.

În timp ce îl umple, mirosul pătrunzător al alcoolului pluteşte în jurul lui Ma ca o aură. Când îi pătrunde aroma în nări, Tranh îşi simte pieptul încordându-se. Uleiul îi acoperă bărbia de care, în grabă, a uitat. Îşi şterge gura cu braţul, privind cum se revarsă lichidul chihlimbariu în pahar.

Tranh bea pe vremuri coniac: XO. Importat de cliperele sale. Fabulos de scump din cauza costurilor de transport. O aromă a diavolilor străini, de dinainte de Reducerea Energiei. O stafie din istoria Utopică, revigorată de noua Expansiune şi de faptul că înţelesese el însuşi că lumea se micşora iarăşi. Cu noile modele de cocă şi cu progresele din domeniul polimerilor,

cliperele lui navigau pe tot globul şi aduceau lucruri din legende. Şi, indiferent de religia pe care o practicau, clienţii lui malaysieni erau încântaţi să le cumpere. Ce profit scosese. Îşi impune să alunge gândul, în timp ce Ma împinge paharul către el şi îl ridică pe al său într-un toast. Asta a fost în trecut. Totul a fost în trecut.

Beau amândoi. Whisky-ul îl arde, Tranh îl simte cald în pântec, alături de chili, de peşte, de porc şi de uleiul fierbinte în care au fost prăjiţi tăiţeii.

– E într-adevăr mare păcat că n-ai obţinut slujba aia.

Tranh se strâmbă.

– Nu te bucura de răul altuia. Soarta se echilibrează în felul ei. Am învăţat asta.

Ma îşi flutură mâna.

– Nu mă bucur de răul altuia. Suntem prea mulţi, ăsta e adevărul. Erai calificat de zece mii de ori pentru postul ăla. Pentru orice post. Soarbe din whisky, se uită la Tranh peste buza paharului. Ţi-aduci aminte când mi-ai spus că sunt un gândac de bucătărie leneş?

Tranh ridică din umeri; nu-şi poate lua ochii de la sticla de whisky.

– Ţi-am spus şi lucruri mai rele.

Aşteaptă să vadă dacă Ma o să-i umple din nou paharul. Întrebându-se cât de bogat e, cât de departe va merge cu generozitatea. Detestând faptul că joacă rolul cerşetorului în faţa unui băiat pe care a refuzat cândva să-l păstreze printre funcţionarii săi şi care o face acum pe lordul... care, într-o etalare de îndrăzneală, umple cu vârf paharul lui Tranh, lăsând whisky-ul să se reverse într-o cascadă chihlimbarie, sub lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Ma termină de turnat şi se holbează la băltoaca pe care a creat-o.

– Lumea s-a-ntors într-adevăr pe dos. Tinerii domnesc asupra bătrânilor. Malaysienii îi strivesc pe chinezi. Şi diavolii străini se întorc pe ţărmurile noastre, ca peştii puhavi după o epidemie de *ku-shui*. Ma zâmbeşte. Trebuie să stai cu urechile ciulite, să nu scapi nicio oportunitate. Nu ca bătrânii ăia de pe trotuar, care aşteaptă să muncească din greu. Găseşte o nişă nouă. Eu aşa am făcut. De-asta mi-am găsit o slujbă.

Tranh se strâmbă.

– Ai ajuns aici în vremuri mai norocoase. Îl ia pe celălalt peste picior, încurajat de stomacul plin şi de alcoolul care-i încălzeşte faţa şi membrele: Oricum, n-ar trebui să fii prea mândru. Din punctul meu de vedere, locuind aici, în turnul Lordului Bălegar, încă mai miroşi a laptele mamei. Nu eşti decât Lordul Cartelelor Galbene. Şi ce-nseamnă de fapt asta? Încă n-ai urcat până la gleznele mele, domnule Celebritate.

Ma face ochii mari. Râde.

– Nu. Sigur că nu. Cândva, poate. Dar încerc să-nvăţ de la tine. Zâmbeşte uşor şi arată cu capul spre Tranh, dând de înţeles că vorbeşte despre decăderea lui: Totul, în afară de acest post-scriptum.

– E adevărat că la etajele de sus sunt ventilatoare cu manivelă? Că acolo e răcoare?

Ma îşi ridică privirea spre clădirea ameninţător de înaltă.

– Da. Bineînţeles. Şi oameni cu calorii care le-nvârtesc. Şi aduc apă sus pentru noi, şi alţii acţionează ca balast în ascensor - urcă şi coboară toată ziua - făcându-i favoruri Lordului Bălegar. Râde şi toarnă mai mult whisky,

îi face semn lui Tranh să bea. Însă ai dreptate. De fapt nu-nseamnă nimic. E într-adevăr un palat sărăcăcios.

Dar acum nu mai are importanţă. Familia mea se mută mâine. Avem permise de rezidenţă. Mâine, când iau salariul, ne mutăm. Pentru noi s-a terminat cu cartelele galbene. Nu-i mai plătim pe lacheii Lordului Bălegar. Nu mai avem probleme cu cămăşile albe. E totul aranjat cu Ministerul Mediului. Predăm cartelele galbene şi devenim thailandezi. O să fim imigranţi. Nu doar o simplă specie invadatoare. Îşi saltă paharul. De aceea sărbătoresc.

Tranh se încruntă.

– Trebuie să fii încântat. Îşi termină băutura şi îşi aşeză paharul pe masă cu o lovitură surdă. Dar nu uita, cuiul care se saltă coboară înapoi, bătut cu ciocanul.

Ma clatină din cap şi zâmbeşte, cu alcoolul strălucindu-i în privire.

– Bangkok nu e Malacca.

– Şi Malacca nu era Bali. Şi pe urmă au venit cu macetele şi cu puştile lor cu arc, ne-au stivuit capetele în şanţuri şi ne-au trimis trupurile şi sângele în josul fluviului, către Singapore.

Ma ridică din umeri.

– Asta a fost în trecut. Îşi flutură mâna spre omul cu tigaia, cerând mai multă mâncare. Acum trebuie să ne facem un cămin aici.

– Crezi că poţi? Crezi că nicio cămaşă albă n-o să-şi împodobească uşa cu pielea ta bătută-n cuie? Nu-i putem face să ne placă. Aici norocul ne e potrivnic.

– Norocul? Când a devenit domnul Trei Prosperităţi atât de superstiţios?

Mâncarea lui Ma soseşte, crabi minusculi prăjiţi, crocanţi, săraţi şi fierbinţi, cu ulei, pentru ca Ma şi Tranh să-i ia cu beţişoarele şi să-i ronţăie, şi niciunul nu e mai mare decât vârful degetului mic. Ma ia unul şi-l crănţăne în dinţi.

– Când a devenit domnul Trei Prosperităţi atât de nevolnic? Când m-ai concediat, ai spus că mi-am făcut singur norocul. Şi acum zici că n-ai noroc? Scuipă pe trotuar. Am văzut creaturi mecanice cu mai multă dorinţă de a supravieţui decât tine.

– *Fang pi*.

– Nu! E adevărat. În barul unde merge şeful meu e o fată mecanică japoneză. Ma se apleacă spre Tranh. Arată ca o femeie adevărată. Şi face lucruri dezgustătoare. Rânjeşte. Îţi întăreşte cocoşelul. Dar n-o auzi plângându-se de noroc. Fiecare cămaşă albă din oraş poate plăti ca s-o arunce în instalaţiile pentru compost cu metan şi ea e totuşi în picioare, în clădirea ei înaltă, dansând în fiecare noapte, în faţa tuturor. Arătându-şi întregul ei trup fără suflet.

– Nu e cu putinţă.

Ma ridică din umeri.

– Spune aşa dacă-ţi place. Dar eu am văzut-o. Şi nu rabdă de foame. Acceptă orice îmbucătură şi orice bănuţ îi iese în cale, şi supravieţuieşte. Cămăşile albe, sau edictele Regatului, sau duşmanii japonezilor, sau fanaticii religioşi n-au nicio importanţă; ea dansează de luni bune.

– Cum reuşeşte să supravieţuiască?

– Mite? Poate vreun *farang* urât, care se bălăceşte în dezmăţul ei? Cine ştie? Nicio fată adevărată nu s-ar purta aşa. Îţi stă inima în loc. Când face

lucrurile alea uiţi c-o acţionează un mecanism. Râde, apoi se uită cu asprime la Tranh. Nu-mi vorbi mie despre noroc. În tot Regatul nu există destul ca s-o ţină pe ea în viaţă atât timp. Şi ştim că nu karma o ajută să supravieţuiască. Ea n-are karmă.

Tranh ridică nehotărât din umeri şi îşi aruncă mai mulţi crabi în gură.

Ma rânjeşte.

– Ştii că am dreptate. Îşi goleşte paharul de whisky şi îl trânteşte pe masă. Ne facem singuri norocul! Propria soartă, într-un bar public e o fată mecanică şi eu am o slujbă la un *farang* bogat, care nu e în stare nici măcar să-şi găsească fundul fără ajutorul meu! Bineînţeles că am dreptate. Îşi toarnă mai mult whisky. Treci peste autocompătimire şi caţără-te afară din gaură. Diavolii străini nu-şi fac griji din cauza norocului sau a sorţii, şi uită-te cum se întorc aici, ca un virus proaspăt modificat! Nici măcar Reducerea Energiei nu i-a oprit. Sunt ca o altă invazie de pisici-demon. Dar ei îşi fac singuri norocul. Nici măcar nu sunt sigur dacă în viziunea lor există karmă. Şi, dacă nişte proşti ca *farangii* ăştia pot avea succes, atunci noi, chinezii, nu putem fi ţinuţi prea mult la pământ. Bărbaţii îşi fac singuri norocul, aşa mi-ai spus când m-ai dat afară. Ai spus că-mi adusesem ghinion singur şi că nu puteam da vina decât pe mine însumi.

Tranh îşi ridică privirea spre Ma.

– Poate-aş putea lucra la compania ta. Zâmbeşte larg, încercând să nu pară disperat. Aş putea face bani pentru şeful tău leneş.

Pleoapele umbresc ochii lui Ma.

– Ah. E greu. Greu de spus.

Tranh ştie că ar trebui să accepte refuzul politicos, că ar trebui să tacă. Dar, cu toate că o parte din el dă înapoi, gura i se deschide iarăşi, insistând, pledând.

– Poate ai nevoie de un asistent? Ca să ţină registrele? Ştiu limba lor de demoni. Am învăţat-o singur, când făceam afaceri cu ei. Aş putea fi de folos.

– Am destul de puţine lucruri de făcut.

– Dar dacă e atât de prost cum spui...

– Prost, da. Dar nu un idiot care n-ar observa un om în plus în încăperea unde lucrează. Birourile noastre sunt destul de aproape unul de altul. Gesticulează cu o mână. Crezi că n-ar observa un chinez deşirat ghemuit lângă pedala computerului său?

– Atunci în fabrica lui?

Dar Ma clatină deja din cap.

– Te-aş ajuta dacă ar fi cu putinţă. Dar asociaţiile megadenţilor controlează energia, iar cele ale inspectorilor de linie sunt apropiate de *farang* şi, nu vreau să te jignesc, dar nimeni n-o să creadă că eşti un savant materialist. Clatină din cap. Nu. Nu există nicio posibilitate.

– Orice slujbă. Chiar şi să adun balega cu lopata.

Dar Ma clatină acum din cap cu şi mai multă vigoare, iar Tranh reuşeşte în sfârşit să-şi controleze limba, să pună cep diareii de rugăminţi.

– Nu contează. Nu contează. Se sileşte să zâmbească. Sunt sigur c-o să apară ceva de lucru. Nu sunt îngrijorat. Ia sticla de whisky Mekong şi umple din nou paharul lui Ma, întorcând-o cu gura în jos şi golind-o, în ciuda protestelor celuilalt.

Îşi ridică paharul pe jumătate gol şi toastează în cinstea tânărului care s-a dovedit mai bun decât el, înainte de a sorbi tot alcoolul dintr-o singură înghiţitură rapidă. Sub masă, pisicile-demon aproape invizibile i se freacă de picioarele sfrijite, sperând că va fi destul de prost ca să lase nişte resturi.

Zorii zilei. Tranh rătăceşte pe străzi, vânând un mic dejun pe care nu şi-l poate permite. Îşi croieşte drum pe aleile din piaţă, cu arome de peşte, de coriandru verde, prelung, de iarbă de lămâie. Fructele de durian zac în grămezi urât mirositoare, cu cojile ţepoase acoperite de abcesele roşii de rugină băşicată. Se întreabă dacă ar putea fura unul. Suprafeţele lor galbene sunt umflate şi pătate, dar miezul e hrănitor. Se întreabă câtă rugină băşicată poate consuma un om înainte de a intra în comă.

– Vrei? Ofertă specială. Cinci pentru cinci baht. E bine, nu?

Femeia care ţipă la el n-are niciun dinte; îi zâmbeşte cu gingiile şi repetă:

– Cinci pentru cinci baht.

Îi vorbeşte în mandarină, recunoscându-l după moştenirea lor comună, cu toate că ea a avut norocul să se nască în Regat, iar el a avut ghinionul să se stabilească în Malaysia. Chinezi din Chiu Chow, binecuvântaţi cu protecţia clanului şi a regelui lor. Tranh îşi înăbuşă invidia.

– Mai degrabă patru pentru patru.

Face un calambur cu omonime. Măsură pentru măsură. Patru pentru moarte.

– Au rugină băşicată.

Ea îşi flutură mâna cu o privire acră.

– Cinci pentru cinci. Sunt încă bune. Mai mult decât bune. Culese exact înainte.

Ia o macetă strălucitoare şi taie un durian în două, dându-i la iveală miezul vâscos, de un galben curat, cu adâncituri lucind de grăsime. Mirosul greţos de dulceag al fructului proaspăt se înalţă în aer şi îi învăluie.

– Vezi! Miezul e bun. Le-am cules exact la timp. Sunt încă sigure.

– S-ar putea să cumpăr unul.

Nu-şi poate permite niciunul. Dar nu se poate împiedica să răspundă. E prea bine să fii privit drept cumpărător. Îşi dă seama că e din cauza costumului. Fraţii Hwang l-au ridicat în ochii femeii. Nu i-ar fi vorbit dacă n-ar fi fost costumul. Nici măcar n-ar fi deschis vorba.

– Cumpără mai multe! Cu cât cumperi mai mult, cu atât economiseşti mai mult.

El se sileşte să zâmbească, întrebându-se cum să pună capăt unei tocmeli pe care n-ar fi trebuit s-o înceapă niciodată.

– Sunt doar un om bătrân. N-am nevoie de atât de mult.

– Un bătrân sfrijit. Mănâncă mai mult. Îngraşă-te!

Ea spune asta şi râd amândoi. El caută un răspuns, ceva care să păstreze viaţa interacţiunii lor prieteneşti, dar limba îl dezamăgeşte. Femeia îi vede privirea neajutorată. Clatină din cap.

– Ah, tataie. Sunt vremuri grele pentru toată lumea. Prea multe pentru voi dintr-odată. Nimeni n-ar fi crezut că acolo o să fie atât de rău.

Tranh lasă capul în jos, stânjenit.

– Te-am deranjat. Trebuie să plec.

– Aşteaptă. Poftim. Îi oferă durianul tăiat în jumătate. Ia-l.

– Nu mi-l pot permite.

Ea schiţează un gest nerăbdător.

– Ia-l. Îmi poartă noroc când ajut pe cineva din vechea ţară. Zâmbeşte. Şi rugina băşicată arată prea rău ca să i-l vând altcuiva.

– Ai suflet bun. Buddha îţi zâmbeşte.

Dar, când ia darul femeii, remarcă din nou mormanul de fructe din spatele ei. Toate stivuite cu grijă, cu petele şi cu pustulele însângerate de rugină băşicată. Exact ca stivele de capete de chinezi din Malacca: soţia şi fiicele lui holbându-se la el, acuzatoare. Scapă durianul şi îl îndepărtează cu o lovitură de picior, ştergându-şi cu frenezie mâinile de haină, încercând să scape de sângele de pe palme.

– Vai! L-ai irosit!

Tranh abia dacă aude ţipătul femeii. Se îndepărtează de fructul căzut clătinându-se, holbându-se la suprafaţa lui zdrenţuită. La miezul revărsat din interior. Aruncă în jur priviri înnebunite. Trebuie să iasă din mulţime. Trebuie să scape de trupurile înghesuite şi de duhoarea de durian care e pretutindeni, e în gâtul lui, densă, îngreţoşându-l. Îşi duce mâna la gură şi fuge, agăţându-se de alţi cumpărători, luptându-se să scape din îmbulzeala lor.

– Unde te duci? Întoarce-te! *Huilai*!

Dar cuvintele femeii se sting repede. Tranh se îndeasă în mulţime, îmbrâncind femei cu coşurile pline de rădăcini de lotus alb şi de pătlăgele vinete, ocolind fermierii şi cărucioarele lor zdrăngănitoare, din bambus, contorsionându-se pe lângă butoaie cu calmar şi cu peşti cap-de-şarpe. Se avântă în lungul aleii ca un hoţ identificat, dând din coate şi ocolind, alergând fără să ştie încotro, dar alergând oricum, dorindu-şi cu disperare să scape de capetele stivuite ale rudelor şi ale compatrioţilor săi.

Aleargă şi iar aleargă.

Şi dă buzna în spaţiul deschis de pe şoseaua Charoen Krung. Un praf fin, de balegă, şi lumina fierbinte a soarelui se revarsă asupra lui. Ricşele trec pe lângă el huruind. Palmierii şi bananierii scunzi licăresc, verzi, în aerul strălucitor.

Panica lui Tranh dispare cu aceeaşi repeziciune cu care l-a luat în stăpânire. Se opreşte brusc, cu mâinile pe genunchi, trăgându-şi răsuflarea şi înjurându-se. *Nebunule. Nebunule. Dacă nu mânânci, mori*. Îşi îndreaptă spatele şi încearcă să se întoarcă, dar imaginea fructelor stivuite îi fulgeră în minte şi se îndepărtează de alee împleticindu-se, din nou îngreţoşat. Nu se poate întoarce. Nu poate face faţă mormanelor însângerate. Se îndoaie de mijloc şi stomacul îi palpită, dar din măruntaiele lui goale nu ies decât dâre de salivă.

În cele din urmă, îşi şterge gura cu o mânecă de la Fraţii Hwang şi îşi impune să meargă drept şi să-nfrunte chipurile străine din jur. O mare de venetici prin care trebuie să-nveţe să înoate şi care îl numesc pe el *farang*. Gândul îl dezgustă. Aşa cum îl dezgustă şi ideea că, în Malacca, locul unde trăia familia lui de zece generaţii şi unde clanul avea rădăcini adânci, nu era nimic mai mult decât un intrus. Că istoria demnă de stimă a clanului său nu e nimic altceva decât o notă de subsol despre expansiunea chinezilor, care s-a dovedit a fi la fel de efemeră ca răcoarea nopţii. Că poporul lui n-a fost decât o revărsare accidentală de orez pe hartă, un orez

şters acum de pe suprafaţa lumii cu mult mai multă grijă decât fusese împrăştiat.

În toiul nopţii, Tranh descarcă marfă de la U-Tex, marca MătăsuriRoşii, o ofertă pentru Zeul Cartof. O slujbă providenţială. Un moment norocos, cu toate că genunchii i s-au înmuiat, i-au devenit nesiguri şi simte că în curând îi vor ceda. O slujbă providenţială, cu toate că îi tremură mâinile cu care prinde sacii grei, daţi jos de pe magadenţi. În noaptea asta, nu se alege doar cu plata, ci şi cu o ocazie de a fura. Deşi cartofii MătăsuriRoşii sunt mici şi au fost recoltaţi numai ca să se evite o nouă invazie a mucegaiului scabis - a patra variaţiune genetică de anul ăsta - sunt încă buni. Iar dimensiunile reduse înseamnă că potenţialul lor nutritiv sporit îi încape cu uşurinţă în buzunare.

Hu se apleacă deasupra lui, lăsând jos cartofii. În timp ce megadenţii masivi, elefantini, îşi târşesc picioarele şi grohăie, aşteptând să fie descărcate furgoanele imense pe care le-au adus. Tranh prinde ofrandele lui Hu cu cârligele şi poartă sacii pe ultimul pas către pământ. Agaţă, prinde, roteşte, lasă jos. Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi.

Nu face munca asta singur. Femeile din mahalalele Turnului se îngrămădesc în jurul scării lui. Îşi întind mâinile şi mângâie fiecare sac, în timp ce îl coboară el. Degetele lor cercetătoare alunecă pe ţesătura de cânepă sau pe pânza de sac, căutând găuri, despicături mărunte, daruri aduse de noroc. Îi mângâie de mii de ori poverile, urmărind cu respect cusăturile, retrăgându-se numai atunci când bărbaţii chinezi se îndeasă printre ele ca să ridice sacii şi să îi ducă Zeului Cartof.

După prima oră de muncă, braţele lui Tranh tremură. După trei ore, abia se mai poate ţine pe picioare. Coboară fiecare nou sac clătinându-se pe scara lui care scârţâie, apoi icneşte şi scutură din cap, descotorosindu-se de sudoarea scursă-n ochi în timp ce aşteaptă ivirea următorului sac.

Hu îl studiază de deasupra.

– Te simţi bine?

Tranh aruncă o privire prudentă peste umăr. Zeul Cartof supraveghează, numărând sacii căraţi în depozit. Ochii i se opresc din întâmplare pe furgon şi îl mătură pe Tranh cu privirea. Dincolo de el, cincizeci de bărbaţi ghinionişti privesc tăcuţi din întuneric, fiecare dintre ei cu mult mai vigilent decât ar putea fi vreodată Zeul Cartof. Tranh se îndreaptă şi întinde braţele după noul sac, încercând să nu se gândească la ochii supraveghetori. Cu câtă politeţe aşteaptă. Cât de tăcuţi. Cât de înfometaţi.

– Mă simt bine. Pur şi simplu bine.

Hu ridică din umeri şi împinge următorul sac peste marginea furgonului. Hu are locul cel mai bun, dar Tranh nu i-o poate lua în nume de rău. Unul sau altul trebuie să sufere. Şi Hu e cel care a găsit slujba. Hu are dreptul la locul cel mai bun. Are dreptul să se odihnească o clipă înainte de a pune în mişcare următorul sac. La urma urmelor, Hu l-a racolat pentru munca asta pe Tranh, care altminteri ar fi răbdat de foame toată noaptea. E corect.

Tranh ia sacul şi îl coboară către marea de mâini de femei în aşteptare, desprinde cârligele cu o răsucire şi îl lasă să cadă pe pământ. Îşi simte încheieturile dezmembrate, elastice, de parcă femurul şi tibia ar fi gata să-i alunece, desprinzându-se unul de altul în orice clipă. E ameţit de căldură, dar nu îndrăzneşte să ceară încetinirea ritmului.

Un alt sac cu cartofi se lasă în jos. Mâinile femeilor se înalţă ca o încâlceală de alge, pipăind, împungând, tânjind. Nu le poate sili să se îndepărteze. Chiar dacă ţipă la ele, se întorc. Sunt ca pisicile-demon; nu se pot abţine. Tranh lasă sacul să cadă pe ultimul metru care îl desparte de pământ şi-şi ridică braţele după un altul, care apare peste marginea furgonului.

Când îl agaţă, scara lui scârţâie şi alunecă pe neaşteptate. Trepidează, lovindu-se de partea laterală a furgonului, apoi se opreşte brusc. Tranh se leagănă, jonglează cu sacul de cartofi, încercând să-şi stabilizeze centrul de greutate. Mâinile sunt pretutindeni în jurul lui, smucind de sac, trăgând, împungând.

– Atenţie...

Scara alunecă din nou. Tranh cade ca o piatră. Femeile se împrăştie când îl văd căzând. Loveşte pământul şi durerea îi explodează în genunchi. Sacul cu cartofi crapă. Pentru o clipă îşi face griji, întrebându-se ce-o să spună Zeul Cartof, însă apoi aude ţipete jur-împrejur. Se rostogoleşte pe spate. Deasupra lui, furgonul se leagănă, cutremurându-se. Oamenii urlă şi fug. Megadentul fandează în faţă şi furgonul se înalţă. Scările de bambus cad în ploaie, plesnesc pavajul cu zgomotul unor artificii strălucitoare. Animalul se întoarce şi furgonul alunecă pe lângă Tranh, transformând scările în aşchii. Creatura e incredibil de rapidă, deşi furgonul continuă s-o stânjenească. Îşi deschide gura imensă şi începe deodată să urle, un sunet atât de înalt şi de disperat încât pare desprins de pe buze de om.

În jurul lor, alţi megadenţi răspund în cor. Sunetul discordant inundă străzile. Megadentul se saltă pe picioarele din spate, o explozie de muşchi şi de viteză care rupe hamurile furgonului şi îl azvârle ca pe o jucărie. Oamenii cad pe traiectorii acrobatice, ca florile scuturate din cireş. Animalul înnebunit se înalţă iarăşi şi loveşte furgonul cu piciorul. Îl trimite târâş în lateral. Acesta alunecă zgomotos pe lângă Tranh, ratându-l cu câţiva centimetri.

El vrea să se ridice, dar piciorul nu-l ajută. Furgonul se striveşte de un zid. Bambusul şi tecul crapă, explodează, atelajul se face praf în timp ce megadentul îl trage şi-l loveşte cu picioarele, încercând să se elibereze pe de-a-ntregul. Tranh se târăşte, ferindu-se din calea furgonului zburător, ajutându-se cu o mână după alta şi trăgând după sine piciorul nefolositor. Locul e plin de bărbaţi care zbiară comenzi, încercând să controleze animalul, dar Tranh nu se uită înapoi. Priveşte ţintă bolovanii din faţa lui, îşi concentrează eforturile ca să ajungă la loc sigur. Piciorul nu-i funcţionează. Îl refuză. Pare să-l urască.

În cele din urmă ajunge la adăpostul unui zid protector. Se trage în sus.

– Sunt teafăr, îşi spune. Teafăr.

Îşi testează cu delicateţe piciorul, îşi lasă greutatea pe el. E instabil, dar nu simte cu adevărat o durere, nu acum.

– *Mei wenti*. *Mei wenti*, şopteşte. Nu e o problemă. Nu e decât o lovitură zdravănă. Nu e o problemă.

Oamenii continuă să ţipe şi megadentul să zbiere, dar el nu-şi vede decât bătrânul genunchi fragil. Se desprinde de zid. Face un pas, căutându-şi centrul de greutate, şi cade ca o marionetă de la teatrul de umbre când i se slăbesc sforile.

Scrâşneşte din dinţi şi se saltă iarăşi dintre bolovani. Se sprijină de zid, masându-şi genunchiul şi privind balamucul. Bărbaţii aruncă frânghii peste spinarea megadentului care se zbate, trăgându-l în jos şi imobilizându-l în cele din urmă. Mai bine de douăzeci de bărbaţi se străduiesc să-l priponească.

Furgonul s-a sfărâmat complet şi cartofii s-au răspândit pretutindeni. Solul e acoperit de un piure gros. Femeile se târăsc în genunchi, înfigându-şi degetele în mizerie, luptându-se între ele ca să adune tuberculii terciuiţi. Îi răzuiesc de pavaj. O parte dintre cartofii recuperaţi au pete roşii, dar nimănui nu pare să-i pese. Continuă să se încaiere. Floarea roşie se lăţeşte. În centrul ei, din nămol ies pantalonii unui bărbat.

Tranh se încruntă. Se trage din nou în sus şi se îndreaptă spre furgonul zdrobit ţopăind pe piciorul sănătos. Se prinde de cadrul lui rupt, holbându-se. Trupul lui Hu e o ruină înfiorătoare, scăldată în balegă de megadent şi în piure de cartofi. Şi acum, când e aproape, Tranh vede că uriaşele picioare cenuşii ale animalului care se zbate sunt pline de sângele prietenului lui. Cineva strigă după un doctor, dar o face cu jumătate de gură, e un obicei din vremea când nu erau cu toţii cartele galbene.

Tranh încearcă din nou să stea pe picioare, dar genunchiul lui eşuează, dând dovadă de aceeaşi dezarticulare bizară. Se agaţă de podeaua crăpată a furgonului şi se trage din nou în poziţie verticală. Îşi mişcă piciorul, încercând să priceapă de ce nu-l susţine. Genunchiul se îndoaie, nu-l doare în mod deosebit, dar nu-i susţine greutatea. Face încă un test, cu acelaşi rezultat.

Megadentul odată imobilizat, în zona de descărcare se restabileşte ordinea. Cadavrul lui Hu e tras deoparte. Pisicile-demon se adună în preajma bălţii lui de sânge, sclipiri feline sub strălucirea felinarelor cu metan. Urmele lor ciuruiesc în număr din ce în ce mai mare mizeria în care s-au transformat cartofii. În nămol apar tot mai multe urme de labe, convergând din toate direcţiile către leşul aruncat.

Tranh oftează. Aşa ne ducem toţi, se gândeşte. Murim cu toţii. Chiar şi noi, cei care am făcut tratamente antiîmbătrânire şi cură cu penis de tigru şi ne-am păstrat puternici, suntem obiectul călătoriei spre Iad. Promite să ardă bani pentru Hu, să-i uşureze calea prin viaţa de apoi, apoi îşi revine şi îşi aduce amine că nu mai e omul care a fost. Nu mai are acces nici la banii de hârtie pentru Iad.

Cu părul zburlit, plin de furie, Zeul Cartof vine să-l studieze. Se încruntă, suspicios.

– Mai poţi lucra?

– Pot.

Tranh încearcă să meargă, dar se împleticeşte încă o dată şi se agaţă de cadrul furgonului sfărâmat.

Zeul Cartof clatină din cap.

– O să-ţi plătesc pentru orele lucrate.

Îi face semn cu mâna unui bărbat tânăr, odihnit şi rânjind fiindcă au legat megadentul.

– Tu. Te mişti repede. Cară restul sacilor în depozit.

Alţi muncitori se aliniază deja şi înşfacă încărcătura din furgonul sfărâmat. Când iese cu primul sac, noul angajat aruncă o privire

fulgerătoare spre Tranh, apoi îşi fereşte ochii, ascunzând uşurarea pe care i-o oferă incapacitatea lui.

Zeul Cartof se uită satisfăcut şi se îndreaptă din nou spre depozit.

– Plată dublă, strigă Tranh către spatele lui, care se îndepărtează. Plăteşte-mă dublu. Mi-am pierdut piciorul pentru tine.

Şeful se uită cu milă înapoi, la Tranh, apoi aruncă o privire spre trupul lui Hu şi ridică din umeri. Acceptă cu uşurinţă. Hu n-o să ceară nicio compensaţie.

E mai bine să mori fără s-o ştii decât să simţi fiecare centimetru înfometat al prăbuşirii; Tranh revarsă banii primiţi pentru piciorul accidentat pe o tejghea, schimbându-i cu o sticlă de whisky Mekong. E bătrân. E distrus. E ultimul din neamul lui. Fiii lui sunt morţi. Fiicele i-au plecat de mult dintre cei vii. Strămoşii lui vor rămâne abandonaţi în lumea de sub pământ, fiindcă nimeni nu mai arde tămâie şi nu mai aduce ofrande de orez dulce pentru ei.

Cum trebuie să-l mai blesteme.

Şchioapătă, se împleticeşte şi se târăşte prin arşiţa nopţii de pe străzi, strângând într-o mână sticla destupată şi scrijelind cu cealaltă tocurile uşilor, pereţii şi stâlpii felinarelor cu metan ca să se ţină pe picioare. Genunchiul îl ajută uneori; alteori nu e bun de nimic. A sărutat pavajul de multe ori.

Îşi spune că scormoneşte gunoaiele, căutând un mijloc de subzistenţă. Dar Bangkokul e un oraş de gunoieri, iar ciorile, pisicile-demon şi copiii au adunat totul înaintea lui. Dacă e cu adevărat norocos, va întâlni cămăşile albe şi îl vor doborî, trimiţându-l într-o uitare însângerată, alături de precedentul deţinător al frumosului costum de la Fraţii Hwang, care-i flutură acum zdrenţuit pe lângă fluierele picioarelor. Ideea îl atrage.

În pântecul lui gol se rostogoleşte un ocean de whisky şi, pentru prima oară după Incident, se simte încălzit, fericit şi fără griji. Râde şi bea, strigă cămăşile albe, le numeşte tigri de hârtie, le spune tăietori de frunză la câini. Le cheamă la el. Aruncă vorbe ispititoare, aşa că oricine îl aude îl va găsi irezistibil. Dar patrulele Ministerului Mediului au dat probabil de alte cartele galbene pe care să le maltrateze, fiindcă Tranh hoinăreşte de unul singur prin lumina verzuie de pe străzile Bangkokului.

Nu contează. N-are nicio importanţă. Dacă nu poate găsi nişte cămăşi albe care să facă treaba, o să se-nece singur. O să meargă la fluviu şi-o să se-arunce în măruntaiele lui. Curentul o să-l poarte către mare, şi gândul ăsta îl încântă. O să-şi găsească sfârşitul în ocean, precum cliperele lui sabordate, precum ultimul dintre moştenitorii săi. Ia o înghiţitură lacomă de whisky, îşi pierde echilibrul, se răsuceşte şi cade încă o dată la pământ, suspinând şi înjurând cămăşile albe şi bentiţele verzi şi macetele ude.

În cele din urmă se târăşte pe pragul unei uşi şi se odihneşte, strângând cu o mână slăbită sticla de whisky rămasă intactă ca prin minune. O leagănă la piept, ca pe o ultimă fărâmă preţioasă de jad, zâmbind şi râzând fiindcă nu s-a spart. N-ar vrea să-şi irosească economiile de-o viaţă de dragul pietrelor de caldarâm.

Ia încă o înghiţitură. Se holbează la licărul lămpilor cu metan de deasupra capului. Disperarea e culoarea metanului tocmai bun pentru ardere, care pâlpâie, verde şi gazos, viu în beznă. Verdele îl ducea cândva cu gândul la

coriandru, la mătase şi la jad, dar acum pentru el nu mai înseamnă decât bărbaţi însetaţi de sânge, cu bentiţe ca însemn al patriotismului, şi nopţi de căutări flămânde prin gunoaie. Şi pâlpâirea felinarelor. Un întreg oraş verde. Un întreg oraş al disperării.

Pe trotuarul celălalt aleargă o umbră, rămânând tot timpul în întuneric. Tranh se apleacă în faţă, îngustându-şi ochii. La început o ia drept o cămaşă albă. Dar nu. Înaintează mult prea ferit. E o femeie. O fată. O făptură frumoasă, fardată. O ispită care păşeşte sacadat, spasmodic, ca o...

O fată mecanică.

Tranh zâmbeşte larg, rictusul de încântare al unui schelet surprins la vederea acelei creaturi nefireşti furişându-se în noapte. O fată mecanică. Fata mecanică a lui Ma Ping. Imposibilitatea întrupată.

Se strecoară din umbră în umbră, o creatură încă şi mai îngrozită de cămăşile albe decât o cartelă galbenă geriatrică. Stafia fragilă a unei copile smulse din habitatul ei firesc şi instalată într-un oraş care detestă tot ce reprezintă ea: moştenirea ei genetică, creatorii ei, concurenţa ei nefirească - lipsa fantomatică a unui suflet. Ea a fost acolo în fiecare noapte, în timp ce el fura miezul pepenilor aruncaţi. A fost acolo, clătinându-se prin întunericul încins, în timp ce el se ferea de patrulele cămăşilor albe. Şi, sfidând totul, ea a supravieţuit.

Tranh se sileşte să se ridice. Se clatină, beat şi nesigur pe picioare, apoi porneşte pe urmele ei, cu o mână încleştată pe sticla de whisky, cu cealaltă sprijinindu-se de pereţi, agăţându-se când i se slăbeşte genunchiul rănit. E o prostie, un capriciu, dar fata mecanică i-a luat în stăpânire imaginaţia tulburată de alcool. Vrea să urmărească această creaţie japoneză neverosimilă, această intrusă pe un pământ străin, mai dispreţuită chiar decât el însuşi. Poate ca s-o protejeze de pericolele nopţii. Ca să poată pretinde că nu e caricatura scheletică şi beată a unui bărbat, că de fapt mai e încă tigru.

Fata mecanică merge pe cele mai întunecate dintre aleile cufundate în beznă, la adăpostul negurii, ascunsă de cămăşile albe care ar înhăţa-o şi ar terciui-o înainte de a avea timp să protesteze. Pisicile-demon urlă la trecerea ei, adulmecând o creaţie inginerească tot atât de cinică precum ele însele. Regatul e infestat cu molime şi cu animale, asediat de atât de mulţi monştri zămisliţi de bioinginerie, încât nu li se mai ştie numărul. Mici precum ciucurele cenuşiu numit *fa'gan* sau mari ca megadenţii, sosesc întruna. Şi, în timp ce Regatul se străduieşte să se adapteze, Tranh se furişează pe urmele unei fete mecanice, şi amândoi sunt tot atât de invazivi ca rugina băşicată dintr-un durian, şi tot atât de bineveniţi.

Pentru cineva care se mişcă atât de neuniform, fata mecanică se deplasează destul de repede. Lui Tranh îi vine greu să ţină pasul cu ea. Genunchiul lui scârţâie şi scrâşneşte, iar el strânge din dinţi de durere. Uneori cade, cu un mormăit înăbuşit, dar o urmăreşte totuşi. În faţa lui, fata mecanică se ascunde în alte întunecimi, o dâră în mişcare nesigură. Mersul ei spasmodic îi trâmbiţează natura neomenească, oricât de frumoasă ar fi. Oricât de inteligentă, oricât de puternică, cu pielea oricât de suplă, e o creatură mecanică şi e menită să fie slugă - şi e marcată ca atare printr-o specificaţie genetică, trădându-se la fiecare pas nefiresc.

În cele din urmă, când Tranh are impresia că piciorul lui o să cedeze definitiv şi că n-o să mai poată continua, fata mecanică se opreşte. Stă în gura întunecată a unei clădiri înalte dărăpănate, a unui turn la fel de înalt şi de prăpădit ca acela care-l adăposteşte pe el însuşi, o altă carcasă a vechii Expansiuni. Muzica şi râsetele se strecoară în jos, coborând de la mare înălţime. La ferestrele etajelor de sus plutesc siluete conturate de lumină roşie, siluete de femei dansând. Strigăte de bărbaţi şi bătăi de tobă. Fata mecanică dispare înăuntru.

Cum o fi să intri într-un astfel de loc? Să cheltuieşti bani gârlă, în timp ce femeile dansează şi cântă melodii senzuale? Tranh regretă dintr-odată că şi-a cheltuit ultimul baht pe whisky. Acolo ar fi trebuit să moară. Înconjurat de plăceri ale cărnii pe care nu le-a mai cunoscut de când şi-a pierdut ţara şi viaţa. Îşi ţuguie buzele, chibzuind. Poate reuşeşte să intre, blufând. Încă mai poartă hainele de la Fraţii Hwang. Poate încă mai pare un gentleman. Da. O să-ncerce şi, dacă păţeşte şi ruşinea de a fi dat afară, dacă e umilit în public încă o dată, ce contează? Oricum va fi mort în curând, plutind pe apele fluviului către mare, pentru a li se alătura fiilor săi.

Începe să traverseze strada, dar genunchiul îi cedează şi cade. Salvează sticla de whisky mai mult datorită norocului decât dexterităţii. Ultimele înghiţituri de lichid chihlimbariu licăresc în lumina metanului. Se strâmbă şi se ridică în şezut, apoi se târăşte înapoi, pe pragul unei uşi. O să se odihnească mai întâi. Şi-o să termine băutura. Probabil că fata mecanică o să stea acolo multă vreme. Are timp să-şi revină. Şi, dacă o să cadă iarăşi, măcar n-o să irosească alcoolul. Înclină sticla şi o duce la buze, apoi îşi lasă capul obosit să se sprijine de perete. O să-şi tragă pur şi simplu răsuflarea.

Din clădirea înaltă izvorăsc râsete. Tranh se trezeşte cu o tresărire. Un bărbat apare împleticindu-se din umbra portalului: e beat, hohoteşte. Alţii se revarsă pe urmele lui. Râd, înghiontindu-se unii pe alţii. Trag afară, după ei, femei care chicotesc. Fac semn către ricşele care aşteaptă pe alee clienţi chercheliţi. Se împrăştie încetul cu încetul. Tranh înclină sticla de whisky. Descoperă că e goală.

Alţi doi bărbaţi ies din burdihanul clădirii înalte. Unul e Ma Ping. Celălalt e un *farang* care nu poate fi decât şeful lui Ma. *Farang*-ul îşi flutură degetele către o ricşă. Se urcă şi face din nou cu mâna, în semn de rămas-bun. La rândul său, Ma îşi ridică mâna şi ceasul lui cu aur şi diamante scânteiază sub lumina metanului. Ceasul lui Tranh. Istoria lui Tranh. Bijuteria lui de familie e o străfulgerare în întuneric. El se încruntă, îşi doreşte s-o poată smulge de la încheietura mâinii lui Ma.

Ricşa *farang*-ului porneşte, cu lanţurile neunse ale bicicletei scrâşnind şi cu un hohot de beţiv, lăsându-l pe Ma Ping singur în mijlocul străzii. El râde pentru sine însuşi, pare să se întrebe dacă să se întoarcă în bar, apoi râde iarăşi şi se răsuceşte, dând să traverseze către Tranh.

Acesta se retrage în beznă, nedorind să fie surprins de Ma într-o asemenea stare. Nedorind să mai îndure şi alte umilinţe. Se ghemuieşte cât mai adânc sub cadrul uşii, în timp ce Ma se împleticeşte pe stradă, în căutarea unei ricşe. Dar, pe moment, toate au fost luate. Niciuna nu mai stă la pândă sub ferestrele barurilor.

Ceasul de aur de la încheietura lui Ma scânteiază din nou în lumina metanului.

Pe stradă se materializează siluete palide, poleite cu verde, trei bărbaţi mergând pe jos, cu ten de culoarea mahonului, aproape negru în întuneric, contrastând puternic cu albul încreţit al cămăşilor lor. Bastoanele negre li se răsucesc cu nepăsare, agăţate de încheieturile mâinilor. La început, Ma pare să nu-i vadă. Cămăşile albe se apropie, nonşalante. Vocile li se aud cu uşurinţă în tăcerea nopţii.

– Te plimbi pe-afară târziu.

Ma ridică din umeri, zâmbeşte cu o oarecare nelinişte.

– Nu tocmai. Nu e chiar atât de târziu.

Cei trei se strâng mai aproape.

– Târziu pentru o cartelă galbenă. Ar trebui să fii acasă acum. Ai ghinion dacă stai pe-afară după ora stingerii pentru cartelele galbene. Mai ales cu aurul ăla galben la încheietură.

Ma îşi ridică mâinile, într-un gest defensiv.

– Nu sunt o cartelă galbenă.

– Accentul tău spune altceva.

Ma îşi duce mâinile la buzunare, bâjbâie prin ele.

– Serios. O să vedeţi. Uitaţi-vă.

O cămaşă albă vine cu un pas mai aproape.

– Am spus eu că poţi să te mişti?

– Actele mele. Uitaţi-vă...

– Scoate mâinile din buzunare!

– Uitaţi-vă la ştampilele mele!

– Mâinile-afară!

O străfulgerare de baston negru.

Ma ţipă, îşi prinde cotul în palmă. Alte lovituri cad în ploaie. Ma se ghemuieşte, încercând să se ferească. Înjură:

– *Nimade bi*!

Cămaşa albă râde.

– Cartela asta galbenă vorbeşte.

Unul dintre cei trei îşi flutură bastonul, jos şi rapid, şi Ma se prăbuşeşte urlând, se încolăceşte în jurul piciorului rănit. Cămăşile albe se strâng mai aproape. Unul îl loveşte peste faţă, făcându-l să se dezdoaie, apoi îi plimbă bastonul pe piept, întinzând sângele.

– Are haine mai frumoase decât tine, Thongchai.

– Probabil s-a furişat peste graniţă cu fundul plin de jad.

Unul dintre ei se lasă pe vine, studiază faţa lui Ma.

– E adevărat? Te caci jad?

Ma scutură frenetic din cap. Se rostogoleşte într-o parte şi începe să se târască. Din gură i se prelinge o şuviţă de sânge negru. Îşi târăşte după el un picior, fără să-i fie de vreun folos. O cămaşă albă îl urmăreşte, îl răstoarnă cu o lovitură de bocanc şi îşi pune piciorul pe faţa lui. Ceilalţi doi inspiră scurt şi se retrag cu câte un pas, şocaţi. Să baţi un om e una...

– Suttipong, nu.

Bărbatul pe nume Suttipong îşi priveşte colegii peste umăr.

– Nu-i nimic. Cartelele astea galbene sunt la fel de rele ca rugina băşicată. N-au nicio importanţă. Toţi vin cerşind, cer mâncare când avem şi aşa destul de puţin pentru ai noştri, şi uite. Dă cu piciorul în încheietura lui Ma. Aur.

Ma icneşte, încearcă să-şi scoată ceasul.

– Ia-l. Poftim. Te rog. Ia-l.

– Nu poţi să-l dai, cartelă galbenă, că nu-i al tău.

– Nu... cartelă galbenă. Ma are răsuflarea tăiată. Vă rog. Nu ţin de Ministerul vostru.

Mâinile lui bâjbâie prin buzunare, caută înnebunit, sub privirile cămăşii albe. Îşi scoate actele şi le flutură în aerul fierbinte al nopţii.

Suttipong ia hârtiile, le aruncă o privire. Se apleacă mai aproape.

– Şi compatrioţilor noştri le e frică de noi, credeai că nu?

Azvârle actele la pământ, apoi loveşte, iute ca o cobră. Una, două, trei, loviturile cad în ploaie. E foarte rapid. Foarte metodic. Ma se strânge ghem, încercând să se protejeze. Suttipong face un pas înapoi, răsuflând greu. Îşi flutură mâna către ceilalţi.

– Învăţaţi-l ce-nseamnă respectul.

Cei doi se privesc cu îndoială, dar, la îndemnurile lui Suttipong, îl iau la bătaie pe Ma, adresându-şi unul altuia strigăte de încurajare.

Câţiva bărbaţi ies din baruri şi se împleticesc pe stradă, dar la vederea uniformelor albe se întorc înăuntru în fugă. Cele trei cămăşi albe sunt singure. Şi, dacă scena mai e privită şi de alţi ochi, atunci aceştia nu se arată. În cele din urmă, Suttipong pare mulţumit. Îngenunchează şi scoate vechiul Rolex de la mâna lui Ma, îl scuipă în faţă şi le face semn colegilor lui să i se alăture. Îi întorc spatele şi se îndepărtează, trecând cu paşi mari pe lângă ascunzătoarea lui Tranh.

Cel pe nume Thongchai se uită înapoi.

– Ar putea face plângere.

Suttipong clatină din cap, cu atenţia concentrată asupra Rolex-ului pe care-l ţine în mână.

– Şi-a-nvăţat lecţia.

Paşii li se pierd în întuneric. Muzica se strecoară în jos din cluburile adăpostite de clădirea înaltă. Strada e tăcută. Tranh stă în aşteptare vreme îndelungată, uitându-se după alţi vânători. Nimic nu mişcă. De parcă întregul oraş i-ar fi întors spatele chinezului din Malaysia care zace zdrobit în stradă. Într-un târziu, Tranh iese şchiopătând din întuneric şi se apropie de Ma Ping.

Ma îl zăreşte şi ridică o mână fără vlagă.

– Ajutor.

Încearcă să pronunţe cuvintele în thailandeză, apoi din nou în engleza *farang*-ilor şi în cele din urmă în malaysiană, de parcă s-ar fi reîntors în copilărie. Apoi pare să-l recunoască pe Tranh. Face ochii mari. Zâmbeşte slab, întredeschizându-şi buzele crăpate şi pline de sânge. Vorbeşte în mandarină, limba comercială a frăţiei lor.

– *Lao pengyou*. Ce cauţi aici?

Tranh se ghemuieşte lângă el, îi priveşte pielea crăpată a feţei.

– Am văzut-o pe fata ta mecanică.

Ma închide ochii, încearcă să zâmbească.

– Atunci mă crezi?

Are ochii atât de umflaţi încât sunt mai tot timpul închişi şi dintr-o tăietură din sprânceană îi curge sânge, prelingându-se în voie.

– Da.

– Cred că mi-au rupt piciorul.

Încearcă să se ridice, icneşte şi cade. Îşi examinează coastele, îşi coboară mâna în jos, către fluierul piciorului.

– Nu pot să merg.

Inspiră scurt când îşi pipăie un alt os rupt.

– Ai avut dreptate în privinţa cămăşilor albe.

– Cuiul care se saltă coboară înapoi, bătut cu ciocanul.

Ceva din tonul lui Tranh îl face pe Ma să ridice ochii. Studiază chipul celuilalt.

– Te rog. Îţi dau mâncare. Găseşte-mi o ricşă.

O mână îi rătăceşte în jurul încheieturii celeilalte, bâjbâind după ceasul pe care nu-l mai are, încercând să-l ofere. Încercând să se târguiască.

Asta înseamnă soartă? se întreabă Tranh. Sau noroc? Îşi ţuguie buzele, meditând. Soarta a făcut ca propriul lui ceas strălucitor să atragă cămăşile albe, cu bastoanele lor nemiloase? Norocul l-a adus să-l vadă pe Ma prăbuşindu-se? El şi Ma Ping mai au încă de făcut un soi de tranzacţie karmică mai amplă?

Îl priveşte pe Ma implorând şi îşi aduce aminte că a concediat un funcţionar tânăr, cu atât de multe vieţi în urmă, trimiţându-l să-şi împacheteze lucrurile după o ciomăgeală şi avertizându-l să nu se mai întoarcă niciodată. Dar pe atunci era un om important. Iar acum e atât de mărunt. Tot atât de mărunt ca funcţionarul pe care l-a bătut cândva. Poate mai mărunt. Îşi strecoară mâinile sub spinarea lui Ma, îl ridică.

– Mulţumesc, icneşte Ma. Mulţumesc.

Tranh îşi plimbă degetele prin buzunarele lui, căutând metodic, vrând să găsească banii pe care e posibil să-i fi lăsat cămăşile albe. Ma geme, se sileşte să rostească o înjurătură în timp ce-l înghionteşte Tranh. Acesta îşi numără prada, drojdia din buzunarele lui Ma, care în ochii lui pare totuşi o avere. Îndeasă monedele în propriul său buzunar.

Respiraţia lui Ma e scurtă, gâfâită.

– Te rog. O ricşă. Atât.

Abia reuşeşte să pronunţe cuvintele.

Tranh îşi lasă capul pe-o parte, meditând, cu instinctele luptându-se între ele. Oftează şi clatină din cap.

– Un bărbat îşi face singur norocul, nu mi-ai spus aşa? Zâmbeşte subţire. Propriile mele cuvinte arogante, ieşind dintr-o gură tânără, obraznică.

Clatină iarăşi din cap, uluit de proporţiile ego-ului său anterior, şi îşi sparge sticla de whisky de pietrele caldarâmului. Cioburile sunt împroşcate. Şi scânteiază, verzi, în lumina metanului.

– Dacă aş mai fi un om important... Tranh se strâmbă. Dar, pe de altă parte, presupun că suntem amândoi dincolo de astfel de iluzii. Îmi pare foarte rău pentru asta.

Cu o ultimă privire în lungul străzii întunecoase, împlântă sticla spartă în gâtul lui Ma. Tânărul tresare şi sângele i se răspândeşte în jurul mâinii lui Tranh. El se retrage brusc, ferindu-şi hainele de la Fraţii Hwang de noul izvor de sânge. Plămânii lui Ma bolborosesc şi mâinile i se ridică spre sticla înfiptă în gât, apoi cad în lături. Respiraţia lui umedă încetează.

Tranh se înfiorează. Îi tremură mâinile, parcă paralizate de un şoc electric. A văzut atât de multă moarte şi a împărţit atât de puţină. Iar acum Ma zace în faţa lui, un alt chinez-malaysian mort, şi nimeni nu poartă vina, în afară de sine însuşi. Din nou. Îşi înăbuşă impulsul de a voma.

Se întoarce cu spatele, se târăşte la adăpostul întunericului de pe alee şi se ridică. Îşi încearcă piciorul beteag. Pare să-l susţină. Dincolo de beznă, strada e tăcută. Leşul lui Ma zace în mijlocul ei, ca o grămadă de gunoi. Nimic nu mişcă.

Se răsuceşte pe călcâie şi şchiopătează de-a lungul străzii, ţinându-se de pereţi, sprijinindu-se când genunchiul ameninţă să-i cedeze. După câteva cvartale, felinarele cu metan încep să se stingă. Pâlpâie unul câte unul, dispărând în tăcere, de parcă o mână uriaşă ar străbate trotuarele, stingându-le ca pe lumânări, pe măsură ce Ministerul Lucrărilor Publice taie gazul. Strada rămâne într-o beznă desăvârşită.

Când Tranh ajunge în sfârşit pe Surawong Road, şoseaua lată şi neagră e aproape lipsită de trafic. Doi bivoli indieni bătrâni trag, placizi, o căruţă cu roţi de cauciuc sub lumina stelelor. În spatele lor călătoreşte un fermier fantomatic, bombănind încetişor. Urletele de împerechere ale pisicilor-demon zgârie aerul fierbinte al nopţii, dar asta e tot.

Apoi, din spate, se aude scârţâitul unui lanţ de bicicletă. Zăngănitul roţilor pe pietrele pavajului. Tranh se întoarce, aşteptându-se în mare parte să dea cu ochii de cămăşi albe răzbunătoare, dar nu e decât o ricşă, trepidând pe bolovani. El ridică o mână, arătând scurt un baht abia dobândit. Ricşa încetineşte. Transpiraţia de pe picioarele ca nişte frânghii ale unui bărbat luceşte în lumina lunii.

– Unde mergi?

Tranh studiază faţa lată a omului cu ricşa, căutând indicii ale trădării, indicii că e un vânător, dar celălalt nu face altceva decât să privească bahtul din mâna lui. El îşi sileşte paranoia să se dea dusă şi se urcă pe scaunul ricşei.

– La fabricile *farang*. Pe malul fluviului.

Celălalt se uită peste umăr, surprins.

– Toate fabricile sunt închise. Lucrul pe timp de noapte consumă prea multă energie. Acolo bezna e neagră.

– N-are importanţă. Există un post liber. Se vor ţine interviuri.

Bărbatul se saltă în picioare pe pedale.

– Noaptea?

– Mâine. Tranh se afundă mai adânc în scaun. Nu vreau să-ntârzii.